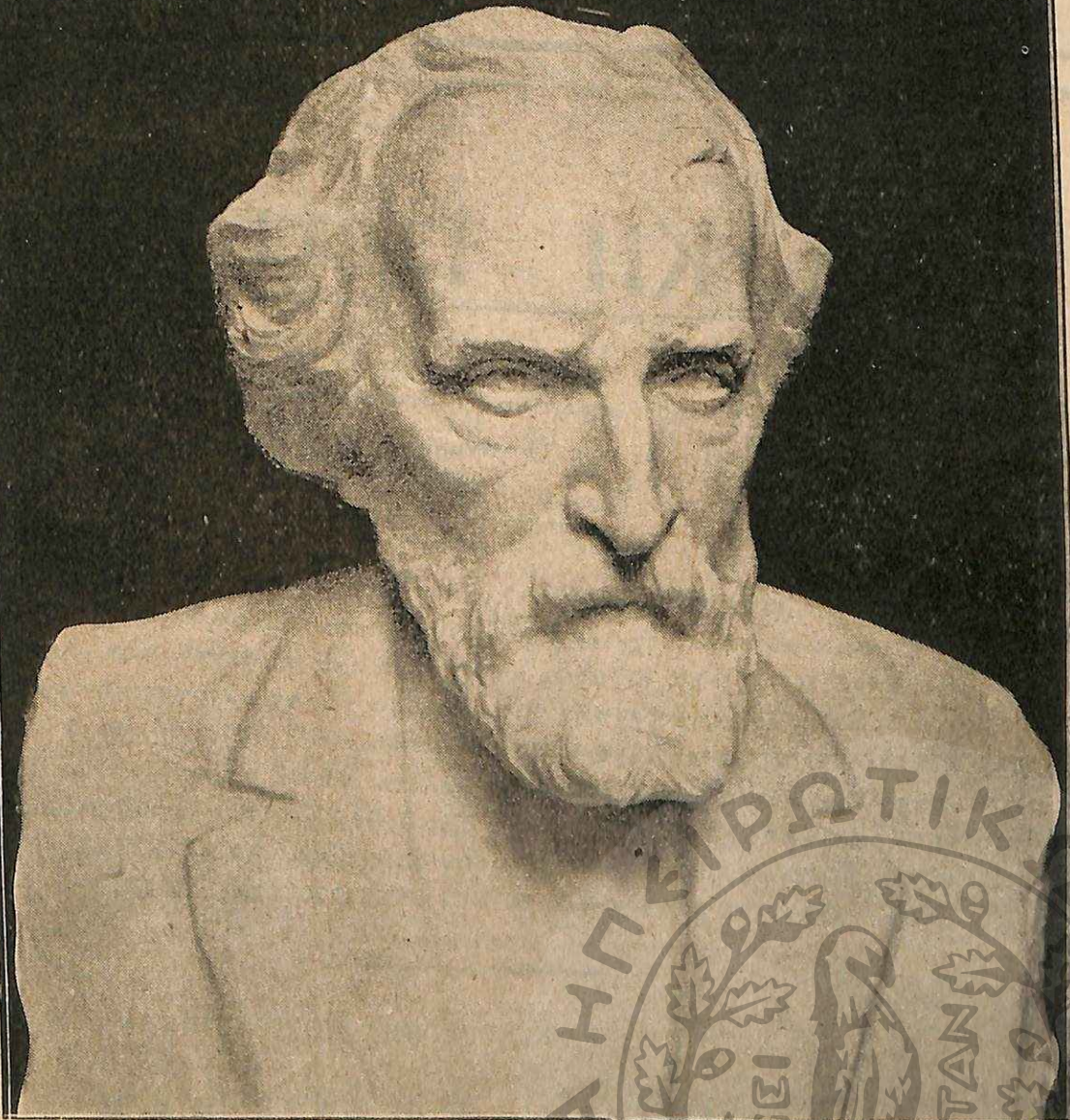

ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΕΤΟΣ Α'.

ΤΕΡΠΕΙ - ΜΟΡΦΩΝΕΙ - ΕΞΥΨΩΝΕΙ

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 27

Η ΠΡΟΤΟΜΗ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ
(Τοῦ γλύπτου κ. Γ. Δημητριάδου τοῦ Ἀθηναίου)

ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΟ ΕΓΕΡΤΗΡΙΟΝ

ΤΕΡΠΕΙ-ΜΟΡΦΩΝΕΙ-ΕΞΥΨΩΝΕΙ

ΚΑΙ ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΤΑ ΠΟΛΥΤΙΜΩΣ ΕΞΥΠΗΡΕΤΟΥΝΤΑ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΣΑΣ, ΘΑ ΤΑ ΕΧΕΤΕ ΜΕ
150 δρχ. που είναι ή ετήσια συνδρομή 20 σελλίνα δια τὸ εξωτερικὸν ἐν γένει
75 ή εξάμηνος, 40 ή τριμήνου 6 δολάρια δια τὴν Ἀμερικὴν καὶ Αὐστραλίαν

ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Ἡ τελευταία σελίς τοῦ ἐξωφύλλου Δρχ. 2000, δίχρωμος 2500. — Ἡ δευτέρα καὶ τρίτη σελίς Δρχ. 1000, δίχρωμος 1500.— Διαφημίσεις ἐντὸς τοῦ κειμένου καὶ ἐντὸς πλαισίου Δρχ. 500.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

Ἀποτελεῖ φαινόμενον ταχείας ἐξελίξεως εἰς ἕνα τῶν κυριωτέρων
Τραπεζικῶν Ὁργανισμῶν τῆς Χώρας.

ὑπὸ τὴν Τραπεζικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ἰδιοφυῶν, πλουτισμένην καὶ ἀ-
νυψωμένην καὶ ἀπὸ καλλιτεχνικὰς καὶ ἀνθρωπιστικὰς ροπὰς, τοῦ Διοικητοῦ
αὐτῆς κ. ΛΟΒΕΡΔΟΥ, δικαίως κατέκτησε καὶ κατακτᾷ τὴν ἐμπιστοσύνην
τοῦ κοινοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἀγάπην του, διὰ τὸ τόσον εὐεργετικὸν αὐτῆς «ΤΑ-
ΜΙΕΡΤΗΡΙΟΝ ΠΡΟΝΟΙΑΣ» τὸ ὁποῖον σὰς δίδει τόκον 4 ο)ο, ὅχι
μόνον σὰς δίδει τὰ χρήματά σας ὅταν θέλετε νὰ τὰ πάρετε, ἀλλὰ τὸ σπου-
δαιότερον καὶ ἂν τυχὸν ἀρρωστήσετε σὰς δίδει δωρεὰν ἀποζημίωσιν καὶ ἀ-
κόμη ἂν σὰς συμβῇ ἀνεπανόρθωτον ἀτύχημα, ΔΙΔΕΙ Εἰς τὴν
ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΝ ΣΑΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΙΝ!

ΑΥΤΟ ΤΟ ΜΕΓΑ ΕΥΕΡΓΕΤΗΜΑ ΜΟΝΟΝ ΣΤΗΝ

ΛΑΪΚΗΝ ΤΡΑΠΕΖΑΝ

ΘΑ ΤΟ ΒΡΗΤΕ

ΕΡΕΤΙΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ
ΕΝ
ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ
1912

ΙΔΡΥΘΗ
ΚΑΙ
ΔΙΕΨΥΧΘΗΣ
ΔΕΟΥΤΕΤΑΚΗΣ

ΤΟΥ ΦΡΟΝΗΜΑΤΟΣ — ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ — ΤΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΑΝΥΨΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΡΕΠΕΙ Ν' ΑΥΤΟΚΤΟΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ

Ἕνας νεαρὸς ἀναγνώστης τοῦ Ἐγερτηρίου, τελειόφοιτος μόλις τοῦ Γυμνασίου, μᾶς γράφει καὶ ζητεῖ τὴν συμβουλὴν μας καθὼς τόσοι καὶ τόσοι ἄλλοι ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος.

— «... Ἀγαπῶ μὴ φτωχὴ καὶ ὀρφανὴ κόρη, πλοῦσι ὅμως κατὰ τὰ ἄλλα. Εἶνε κατὰ μέρος Ἀγγελοὶ στὴ καλωσύνη στὴ γνώμῃ στὴ ψυχῇ. Τὴν ἀγαπῶ τόσο πὺν νοιώθω πὺς χωρὶς αὐτὴ δὲν μπορῶ νὰ ζήσω. Οἱ γονεῖς μου ὅμως δὲν στέργουν νὰ τὴν πάρω γιατί τὸ καὶμένο τὸ κορίτσι εἶνε φτωχό. Μὲ ἀπειλοῦν ὅτι ἂν τὴν πάρω θὰ μὲ ἀποκληρώσουν. Καὶ εἶσι μὲ κά-
νιν νὰ τὴν ζώῃ μου μαρτυρικῇ. Δὲν μοῦ ὑπολείπεται ἄλλο, παρὰ νὰ αὐτοκτονήσω. Καὶ θὰ τὸ εἶχα κάμῃ μάλιστα ἔάν δὲν διάβα-
ζι τὸ ἐξοχο ἄρθρον τοῦ Ἐγερτηρίου «Ἐγερτηρίου» πὺν ἀναφέρει τὸ ρητὸ τοῦ Θουκυδίδου «καὶ ἐπὶ τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες» καὶ συμβουλεύετε τοὺς νέους νὰ μὴ ἀποθαρρύνονται καὶ λιποψυ-
χοῦν, ἀλλὰ νὰ ἔχουν πάντα θάρρος καὶ ἐλπίδες. Ἀνακουφίστη-
κα λίγο ἅμα ἐδιάβασα τὸ ἄρθρον σας αὐτὸ καὶ ἄφησα τὴ σκέψι
τῆς αὐτοκτονίας. Καὶ ἀπεφάσισα νὰ παλέψω. Ζητῶ λοιπὸν
τὴ συμβουλὴν σας. Τὶ νὰ κάμω; Λοῦτο εὐρίσκομαι εἰς ἀδιέ-
ξοδο...»

Ἐπειδὴ πολλοὶ νέοι μᾶς ἀπυθύναν τὴν ἴδιαν ἐρώτησιν, θεωροῦμεν καθήκον μας, τὸ ὁποῖον μᾶς ἐπιβάλλει τὸ ἀναμορφω-
τικὸν πρόγραμμα τοῦ Ἐγερτηρίου, νὰ θέσωμεν τὰ πράγματα εἰς τὴν φυσικὴν καὶ ἠθικὴν θέσιν των, ἵνα τῶν νέων πὺν εἶνε ὅτι εἶνε φυσικῶς καὶ πνευματικῶς καὶ ὅχι ψυχολογικῶς καὶ ἀπὸ
φύσεως νοσηροὶ καὶ ἀχρηστοί, διότι μόνον οἱ τέτοιοι νέοι μπο-
ρεῖ ν' αὐτοκτονοῦν δι' ἐρωτικὸς λόγους.

Ἀγαπᾷ ἕνας νέος μὴ νέα, δὲν θέλουν οἱ γονεῖς του νὰ τὴν
πάγῃ καὶ αὐτὸς αὐτοκτονεῖ. Γιατί; Για ποῦ λόγῳ; Αὐτοκτονῶν
ἐπιθυμᾷ τὸν σκοπὸν του, πὺν εἶνε νὰ πάρῃ τὴν νέαν π'
ἀγαπᾷ. Ὅχι. Τότε γιατί αὐτοκτονεῖ; Δὲν ὑπάρχει ἄλλη λογικὴ
ἀπάντησις, παρὰ διότι τὸ μυαλὸ του δὲν λειτουργεῖ καλῶς.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν ἀγαπητοὶ μου νέοι δὲν λύεται μὲ μὴ
κρηματοποιῶν πὺν θὰ ρίξετε στὸ μυαλὸ σας. Ἀλλὰ λύεται μὲ
ψυχραιμίαν καὶ ὁπιομνῇ. Διότι ἡ ἀρνησις τῶν γονέων σας
μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ δικαία μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἀδικη. Καὶ ἐδῶ
πρέπει νὰ προσέξετε πολὺ.

Καὶ μπορεῖ νὰ εἶνε δικαία ἡ ἀρνησις των, διότι σεις νέοι
καὶ ἀπειροὶ καὶ μὴ δυνάμενοι εὐκόλῃ νὰ ψυχολογήσετε τὸν κάθε
ἄνθρωπον καὶ περισσότερο τὴν νέαν πὺν ἀγαπᾷτε, πὺν ἐξ
ἐνὸς μὲν ἐκείνη κρύβει τὰ ἐλαττώματά της ὅσο μπορεῖ περισ-
σότερον, ἀφ' ἑτέρου σεις θαυβομένοι ἀπὸ τὸν ἔρωτα δὲν βλέ-
πετε παρὰ μόνον τὰ ὠραία της μάτια λ.χ. πὺν σὰς ἀρέσουν ἡ
τὸ θελκτικὸν πρόσωπό της, ἡ τοῦτο ἡ ἐκείνο τέλος τὸ χάρισμά
της πὺν σὰς θέλγει. Πὺν μέσα δὲν μπορεῖτε νὰ πάτε, δὲν σὰς
ἀρίνει ὁ ἔρωτά σας νὰ πάτε. Ἄν ἔχη μὴ κακὴ ψυχῇ, ἕνα κακὸ
χαρακτῆρα, ἕνα οἰονδήποτε ἄλλο ἐλάττωμα ἀσυμβίβαστον πρὸς
τὴν ἁρμονικὴν συμβίωσιν των συζύγων, ὁ ἔρωτας δὲν σὰς ἀρίνει
νὰ τὸ διακρίνετε εὐκόλῃ μόνον οἱ γονεῖς σας μποροῦν καὶ νὰ
τὸ διακρίνουν καὶ νὰ τὸ ψυχολογήσουν εὐκολώτερα. Ὡστε εἰς
τὴν περίπτωσιν αὐτὴν οἱ γονεῖς σας ἀρνοῦμενοι νὰ συγκατα-
θεοῦν νὰ πάρετε τὴν νέαν πὺν ἀγαπᾷτε, ἀλλ' ἡ ὁποία θὰ σὰς
κίχῃ δυνητικῇ ἅμα ἐξουμνῇ ὁ ἔρωτά σας, ἔχουν δίκαιον, καὶ σεις
πρὸς τὸ συμφέρον σας, πρέπει νὰ τοὺς ἀκούσετε.

Νὰ βάλετε λίγο νερὸ τότε στὸ κρασί σας, στὸν ἔρωτά σας
καὶ νὰ σκεφθῆτε ὅτι σεις παντρεύεσθε ὅχι χάριν τῆς ἡδονῆς
μερικῶν στιγμῶν καὶ ἡμερῶν, γιατί αὐτὲς περνοῦν γρήγορα,
ἀλλὰ γὰ νὰ περάσετε εὐτυχέστερα καὶ καλλίτερα τὴν ζωὴν
σας καὶ νὰ κάμετε καὶ παιδιὰ ὅσον τὸ δυνατόν πὺν καλλίτερα.

Ἀλλὰ τὴν εὐτυχίαν καὶ τὴν γαλήνην εἰς τὴν οἰκογένειαν
δὲν τὴν δίδουν τὰ ὁμορφα μάτια ἡ τὸ ἐλκυστικὸν πρόσωπο
ἡ ὅτι ἄλλο χάρισμα τῆς νέας πὺν σὰς ἐρώτεσε, ἀλλὰ τὴν
δίδουν ἡ ὁμορφιά τῆς ψυχῆς, ἡ ὁμορφιά τοῦ ἡθους,
τοῦ χαρακτῆρος, τῆς ἀνατροφῆς, τῆς συγπεριφορᾶς κλπ. Καὶ ὁ-

ταν δὲν τὰ ἔχει αὐτὰ ἡ τὰ περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ ἡ νέα π' ἀ-
γαπᾷτε, ὁ ἔρωτάς σας θὰ γίνῃ κατὸ πῶν πρόξενος ὅχι εὐτυχίας
ἀλλὰ δυστυχίας σας. Γιατὸ τὸ κυριώτερον πὺν ἔχει νὰ ἐξετάσῃ
ἕνας νέος, εἶνε ὅχι ἂν τ' ἀρέσῃ ἐκείνη π' ἀγαπᾷ, ἀλλὰ ἂν
ταυριάζουν εἰς ὅλα μ' αὐτὴν, διὰ μίαν διαρκῶς εὐτυχὴ συμβί-
ωσιν. Καὶ δι' αὐτὴν τὴν ἐξετάσιν τοῦ ταυριάματος εἵπομεν ὅτι
καταλληλότεροι εἶνε οἱ γονεῖς. Μπορεῖ ὅμως νὰ εἶνε καὶ ἀδικη
ἡ ἀρνησις των γονέων, στηριζομένη, ὅπως συμβαίνει ὡς ἐπὶ τὸ
πλεῖστον, στὴν ἐντίληψιν πὺν παίρνει τὸν γάμον, ὡς ἐμπορικὴν
ἐπιχείρησιν. Ἡ νέα πὺν θέλει νὰ πάρῃ ὁ γυῖός των εἶνε φτω-
χιά, αἱ, τότε δὲν πάει νὰ εἶνε ἕνα θεῖο πλάσμα, καθ' ὅλα τὰ
ἄλλα, ἂς ἔχει τὰ θαυμασιότερα χάρισμα, δὲν τοὺς κάνει, δὲν
τὴν θέλουν ἀφοῦ δὲν εἶνε καὶ πολὺφρονος. Καὶ ἐδῶ πιά, ὅχι
μόνον ἐπιτρέπεται, ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν νέον, ἔάν πει-
σθῇ ὅτι μόνον χρηματικοὶ λόγοι κάμνουν τοὺς γονεῖς του νὰ
ἀρνοῦνται, νὰ μὴ τοὺς ἀκούσῃ καὶ νὰ κίχῃ παρὰ τὴν συνείδησιν
του καὶ τὸ αἰσθημὰ του, ἐμπορικὸν γάμον, ἀλλὰ νὰ πάρῃ τὴν
ἀγαπημένην του, ἀντὶ νὰ αὐτοκτονήσῃ, ἀναπτύσσων κατὸ πῶν ὁ-
λὴν τὴν φιλεργίαν του καὶ ὅλην τὴν φιλοτιμίαν του καὶ ὅλην
τὴν ἀνδρικὴν του ὑπερηφάνειαν, διὰ ν' ἀνοίξῃ δι' οἰασδήποτε
ἐπιπόνου ἐργασίας τὸν δρόμον του. Γι' αὐτὸ ὅμως τὸ ζήτημα με-
γάλο καὶ σπουδαῖο πολὺ, θὰ μιλήσωμε συμπληρωματικὰ καὶ ἄλ-
λην φορὰν. Τώρα προσθέτομε μόνον τοῦτο: ὅτι ἐν οὐδεμῇ πε-
ριπτώσει ἐπιτρέπεται εἰς τὸν μὴ νοσηρὸν νέον ἡ αὐτοκτονία δι'
ἐρωτικὸς λόγους, διὰ τοὺς ἀκολούθους βαρυσήβαντους λόγους.

Διότι ὁ αὐτοκτονῶν νέος διαπράττει διὰ τῆς αὐτοκτονίας
του πενταπλοῦν ἐγκλημα καὶ εἶνε συνεπὶς πέντε φορὲς ἐγ-
κληματίας.

Πρῶτον: ἐγκληματεῖ κατὰ τοῦ Μεγάλου Δημοουργοῦ, ὁ-
στις τοῦ ἔδωκε τὴν ζωὴν διὰ νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ σὲ κατὰ ἐ-
ποφελεῖς, διὰ καποιο ὁμορφὸ σκοπὸ καὶ ὅχι νὰ τὴν πετάξῃ στὰ
σκουλίγια πὺν μόνον τὰ σῶμα πράγματα πετοῦν— τὴν ὁμορφὴν
νεανικὴν ζωὴν πὺν εἶνε γεμάτη σφοῖγος καὶ λεβεντιά. πὺν ἀκόμα
καλὰ-καλὰ δὲν ἀνδοβόλησε, πὺν ἀκόμη δὲν ἔδωσε τοὺς καρπούς
της. Ὁ Μεγάλος Δημοουργὸς γὰ νὰ δὴν δημουρήσῃ τὴν ζωὴν,
εἶχε καποιο σκοπὸν. Ἀδιαφοροῦν ἂν ἡμεῖς οἱ ἄνθρωποι τὸν
βλέπομεν ἡ δὲν τὸν βλέπομεν, τὸν ἐννοοῦμεν ἡ δὲν τὸν ἐννοοῦ-
μεν. Καὶ τὸν σκοπὸν αὐτὸν τοῦ Δημοουργοῦ, ὁφείλομεν νὰ τὸν
σεβόμεθα, συνεπὶς καὶ τὴν ζωὴν μας, τὴν ὁποίαν ἐπροόρισε νὰ
ἐκπληρώσῃ αὐτὸν τὸν σκοπὸν. Δὲν ἔχομεν λοιπὸν κανένα δι-
καίωμα νὰ τὴν πετάξωμε, δὲν ἔχομεν κανένα δικαίωμα νὰ τὴν
σκοτώσωμε, διότι τάχα εἶνε δική μας, μᾶς ἀνήκει, ἐνῶ δὲν εἶνε
δική μας, ἀλλ' εἶνε ἐκείνου πὺν μᾶς τὴν ἔδωσε καὶ ὅχι μόνον
δὲν ἔχομεν δικαίωμα τὰ τὴν πετάξωμε, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔχομεν
ὕποχρεωσιν νὰ τὴν περιποιώμεθα, διὰ νὰ δώσῃ τοὺς πὺν καλοὺς
καρπούς πὺν τῆς εἶνε δυνατόν νὰ δώσῃ, ὅπως περιποιώμεθα
καὶ ἕνα δένδρον πὺν τὸ ποτίζωμε, τὸ κορτίζωμε, τὸ κλαδεύωμε
μόνον καὶ μόνον νὰ μᾶς δώσῃ καλλίτερους καρπούς.

Εἶνε λοιπὸν ἐγκληματίας κατὰ τοῦ θελήματος τοῦ Δημ-
ουργοῦ ὁ νέος πὺν σκοτύνει τὴν ζωὴν του γὰ οἰονδήποτε ἀ-
φορμὴ καὶ ἀκόμη περισσότερον γὰ τὴν πὺν μικρότερη ἀφορμῇ,
γὰ τὸν ἔρωτα, ἀφοῦ εἶνε τὸ πὺν εὐκολόβωστο πρᾶγμα στὸν
κόσμον, ἀφοῦ ὅλος ὁ κόσμος εἶνε γεμάτος ἀπὸ ἔρωτα.

Ὁ νέος πὺν εἶνε ἰσορροπὸς πὺν τὸ μυαλὸ του εἶνε ἰσορ-
ροπον καὶ ὅχι ἀρρωστο καὶ αἱ σκέψεις του δὲν εἶνε διαστραμ-
μένα, σεβεται τὰς θελήσεις τοῦ Δημοουργοῦ, διότι εἶσι ΔΕΔΟ-
ΜΕΝΟΝ, αἱ θελήσεις του νὰ εἶνε ΑΝΕΞΕΡΕΥΝΗΤΟΙ καὶ Α-
ΝΕΞΕΛΕΓΚΤΟΙ. Καὶ μὴ ἀπὸ τὰς θελήσεις του πὺν πρέπει
νὰ εἶνε πὺν σεβαστῇ, εἶνε καὶ ἡ θέλησίς του ἵνα ἡ ζωὴ τοῦ νέου
χρησιμοποιηθῇ καὶ ὅχι νὰ πεταχθῇ ἀναρτῇ ἀπᾶν στὴν ἀκμή
της στὰ σκουλίγια, νὰ τετραποδῇ ἀκαίρῃ καὶ ἐγκληματικά.

Δεύτερον: ὁ αὐτοκτονῶν νέος ἐγκληματεῖ κατὰ τῆς πα-
τρίδος του, ἡ ὁποία ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ τὰ νέα παιδιά της διὰ νὰ

ΝΙΚΟΥ ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

ΤΟ ΞΥΛΕΝΙΟ ΠΟΔΙ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

«Ήρθε ή μάνα απ' έξω και είπε λίγα λόγια που φανερώ-
νανε πως ή άπλοϊκή γυναίκα είχε μπη στο νόημα του 'Απρίλη,
που σήμερα θανατουργοϋσε και πρόσθεσε πως αν το εύλογη-
μένο αυτό ξυλένιο πόδι έχοιτανε... ή 'Αννα της και ή 'Όλγα
της θα μπορούσαν να πάρουν ένα άμάξι και να κάνουν ένα
γύρο στην έξοχή... Να κάνουν λίγα βήματα στο πάρκο... Να κι-
θίσουν σ' ένα πάγκο... Και ή 'Αννα άπάντησε με άνεση, πως
το ξυλένιο πόδι θα τόχουνε γρήγορα «σε δυο-τρεις... το πολύ τέσ-
σερες μέρες».

Πολλή ώρα ένθ άκουε την 'Όλγα κι' αποθαρμαζόταν για
την ψευδαίσθησή της, στο λογισμό της αναδινόταν κι' ή έγνοια
του ξυλένιου λωδιού. Αποφάσισε οριστικά νι το ζήτηση από τον
κύριο Παντιά τη στιγμή που μιλούσε ή μάνα, για τα θάματα
του 'Απρίλιου... άμάξι... πάρκο.

Ίσα-Ίσα που σήμερα ο κύριος Παντιάς την είχε ζυγώσει
περισσότερο και της είχε πώς ο καιρός είναι πολύ ώραιος... έ-
κανε τον έπαινο του 'Απρίλη και μουρούρισε λίγα λόγια για ά-
μάξι... έξοχή... λίγα βήματα στο πάρκο. Κι' αυτή, από μίαν έσω-
τερική αντίθεση σώπαινε και χαμογελούσε. 'Αχ, τί όμορφο ό-
νειρο μύορεσε να δη κάτω από τα γιοι άτα ήδυπάθεια βλέμα-
τα του νέου;

Αυτός πήρε θάρρος και της πρότεινε άνεπιφύλακτα—βά-
ζοντας μπροστά τη λέξη «**εμπιστοσύνη**»—να κάνουν, κάποια
απ' αυτά τα βραδάκια ένα περίπατο μαζί...

Η κατηγορουμένη κι' αυτήρα καταδικασμένη αυτή πράξη,
που της πρότεινε αποκάλυψε το θησαυρό της· μα όταν αυτός
ό θησαυρός σιγά-σιγά προσδιορίσθηκε από το δεκτό χάδι που ο
νέος προσπαθούσε ν' άρchiση.

την φρουρουν και υπερασπίζονται έν ώρα ανάγκης από εκείνους
που θέλουν να την υποδουλώσουν, ή να της πάρουν τα αγαθά
της ή όπως δήποτε να την βλάψουν και ζημιώσουν. Κάθε χώρα
λοιπόν έχει ανάγκη από τους σιβαρούς βραχιόνες των νέων
της και ο νέος όστις άρνεϊται τους βραχιόνες του εις την πα-
τρίδα, ή όποια τον εγέννησε και τον εγαλούχησε και προτιμά να
τους δώσει εις τα σχολία και να τους φάνε διά της αυτοκτονίας
του, είναι νέος άχάριστος και άφιλόπατρις, ο όποιος χάρει ένός
νοσηρού εγωϊσμού του, παραβλέπει και περιφρονεί το προς την
πατρίδα του καθήκον, το χρέος του προς την χώραν που τον
εγέννησε.

ΤΡΙΤΟΝ. ο αυτοκτονών νέος έγκληματεί κατά της κοινω-
νίας, της όποιας ο ύψηλότερος ποσορισμός είναι ή άρμονική συμ-
βίωση και ο αυτοκτονών νέος χαλαρώνει διά της αυτοκτονίας
του την άρμονίαν της, προσενεί λύπην και δαταρχήν άντι
χαράς και γαλήνης και διδάσκει διά του παραδείγματός
του την λιποψυχία και απογοήτευσιν άντι του θάρρους και της
έγκατεργήσεως ως όφείλει να την διδάσκη ή ζωή του κάθε
νέου.

ΤΕΤΑΡΤΟΝ. ο αυτοκτονών νέος έγκληματεί ιδιαίτατα
κατά της οικογενείας του, ή όποια τις οϊδε, με πόσους κόπους
μόχθους, πικρίας και στερήσεις πολλάκις, με πόση λαχτάρα και
άπόκριση χαρά τον άνέθρεψε, διά να τον δη μι ά μέρα ένα
χρήσιμον μέλος της κοινωνίας και της όλης ανθρωπότητας, να
τον καμαρώνη και τον χαιρείται άποζημιωμένη έτσι διά τους
κόπους και πόρους που χάρει αυτού ύπέστη, αλλά και άντλούσα
άπό την ζωήν του την παρηγορίαν ότι μπορεί να στηρίξη εις
την υϊκήν στοργήν του τα νεκρηζότα και μελαγχολικά μεθαύ-
ριον γηρατεία της. Διά της αυτοκτονίας του λοιπόν ο νέος όχι
μόνον δεν πληρώνει τους γονείς του με χαράν και εύτυχίαν
ως όφείλει, αλλά και τους προσενεί τιν μεγαλύτερον ψυχικόν
σπαραγμόν και καθιστά μαίρεις και σζοτεινές και άφόρητες τις
υπόλπιες μέρες του βίου των.

ΠΕΜΠΤΟΝ. ο αυτοκτονών νέος έγκληματεί κατά του έαυ-
τού του, διότι ένδεχόμενον κατά το διάστημα της ζωής του, να
επαρουσιάζε καμιά έξαιρετική ιδιότητα ή να του έπαρου-
σιάζετο καμιά εύκαιρία και να κάνει κάποια καλήν πράξιν και
έτσι όταν θα απέθνησκε θ' άφινε όπισω του την εύφημιαν ένθ
αυτοκτονών ήφινε την δυσφημίαν ως λιπόψυχος και άνανδρος
να παλαίψη κατά μιας δυσκόλου στιγμής, που εις όλους τους
άνθρώπους τυγχόνουν τέτοιες στιγμές, άλλ' οι μὲν γενναίοι
διά της έγκατεργήσεως και ψυχραιμίας των τάς ύπερνικούν, οι
δὲ λιπόψυχοι και άνανδροι λιποψυχούν παλινύουν και σωριά-
ζονται χάμω νεκροί.

Γ'.

Η καρδιά της 'Αννης κτυπούσε όταν άνέβαινε. την ακό-
λουθη μέρα, τη σάλα του έργοστασί ου. Ψές ένθ συλλογίζοταν
το ξυλένιο πόδι, τόλμισε—ή όρρανή καρδιά—να στραφή λιγάκι
προς τον έαυτό της και τότε ή πρόταση του Παντιά πήρε όλα-
καιρη την άξία της.

—'Αν μπορούσε να γίνη χωρίς να το πάρη είδηση κανείς
γνωστός...

Φαντάσθηκε τη γλύκα της έξοχής, σε μι ά τέτοια άνοιξιάντικη
βραδιά, και θωλά τη γλύκα των μικρών έρωτικων χαδιών... Θα
του μιλούσε και για τη «καχημένη την 'Όλγα» και θα ζητούσε
το ξυλένιο πόδι.

Τόλμισε να εύχηθη: το βράδυ που θαφενγε από το κατά-
στημα να την έπερνε το κατόπι... θα τραβούσε απ' έξω-έξω...
κι' όταν θα τήνε ζύγωνε... 'Ω! θα τα κατάφερνε να εκφράση
μίαν εύχάριστη έκπληξη για την τυχαία συνάντησιν... Όμως
δεν ήταν για να γίνη καθώ: το κατάστροφος στην όνειροπόλησή
της, γιατί ο Παντιάς μπήκε μι στιγμή στο έργοστασίον... βρήκε
τρόπο να την άπομονώσει και της μ'λησε για «το άμάξι»... το
περιπατάκι στην έξοχή... «το βραδάκι» έπρεπε να είναι το ση-
μερινό...

Έξείνη χαμογελούσε... κι' όταν ο νέος κτιάστρωσε το σχέδιο
της συνάντησης, κίνησε το κεφάλι της καταφικτά.

Το μεσημέρι φίλησε άπαντά την 'Όλγα και είχε πώς το
βράδυ, σήμερα, να μη την περιμένουν... έχει να φροντίση για το
ξυλένιο πόδι... Και στο βάθος των μελαγχολικών ματιών της
διακρινόταν μι γλυκειά όνειροφαντασία...

Το άπόγευμα ο Παντιάς μ' ένα μικρό, άδέξιο κίνημα, φανε-
ρώνοντας προπέτεια που δεν ύπήρχε ούτε στάλα στο χαρακτή-
ρα του, της θύμισε πως «έχουνε μείνη σύμφωνοι».

Έκανε «ναι» σφίγγοντας τα χείλη, σά για να συκρατήση
ένα λυγμό, όμως σε λίγο, όταν ο νέος της έκανε νόημα πως
είναι πολύ εύχαριστήμένος, ή ανάγκη της αγάπης και εύτυχίας
κρυμμένη στις ρίξες της ζωϊκής ύπόστασής της άνέβηκε και
κυριάρχησε στη σκέψη της. Το βράδυ, έτρεχε να πάη στο συμ-
φωνημένο σημείο, σ' έν άνθρώπος πιασμένος στα δίχτυα μιας
γοητείας.

Ανέβηκε στ' άμάξι, πλάι στον Παντιά, προσφέροντας τη
λέξη «εμπιστοσύνη» και χαμογελούσε. Ο νέος άρχισε να λή:
πόσο καλή ήταν ή βραδιά... και πόσο ήταν ευτυχιμένος που κάνουν
αυτόν τον περίπατο, και ή 'Αννα με κινήματα μετριοφροσύνης
τον παρεκάλεσε να μη δίνη και τόση μεγάλη σηλασία ο' αυτόν
τον περίπατο και στο άτομό της. Τιν παρεκάλεσε να μην την
πάρη για μι ά ξεμυαλισμένη πού... μόνο και μόνο για δια-
σκέδαση... Άπεναντίας... ήθελε να του πη τις λύπες της και
να... τον παρακαλέση να...

Ο Παντιάς άρχισε να της φιλά τα χέρια και να την πια-
καλεί να μη λείε τέτοια λόγια, που δεν έχουν καθόλου τη θέ-
ση τους εδώ, προπατός να ξεχάσει τις λύπες της, γιατί την
αγαπά πολύ-πολύ-πολύ. Και τη ρωτούσε να του πη, αν θα
μπορεση να τον αγαπήσει κι' αυτή λιγάκι για να είναι κι' οι
δύο τους εύτυχιμένοι. Δεν μπορούσε ν' άπερασίση να του πη
το «Ναι», όμως τα χείλη της του χαμογελούσαν και τα μελαγχο-
λικά της μάτια τον κντταζαν γιομάτα όνειροπόληση.

—Λοιπόν... υ' αγαπάς λιγάκι... έτσι πρέπει, άλλως γιατί θα
ερχόσουσα μαζί μου, αν δὲ μ' αγαπούσες...

(Συνέχεια εις το επόμενον)

**Έλλειπει χώρου αναβάλλομεν διά το επόμενον
φύλλον τα δύο δημοσιεύματά μας που τόσον ά-
ρεσαν: «ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΑΥΜΑ» και το
«Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ ΥΠΟ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙ
ΚΟΝ ΦΩΣ» θα συνεχίωμεν δὲ εις το επό εον
και το τόσον πρωτότυπον και ενδιαφέρει και
τερπνόν και διδαντικόν «ΟΙ ΠΑΓΙΑΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΙΚΟΘΗΡΑ» το όποϊον διά λόγους άνεξα-
ρήτους της θελήσεώς μας εύχαμεν διακόψη.**

ΜΙΑ ΟΦΕΙΛΟΜΕΝΗ ΤΙΜΗ

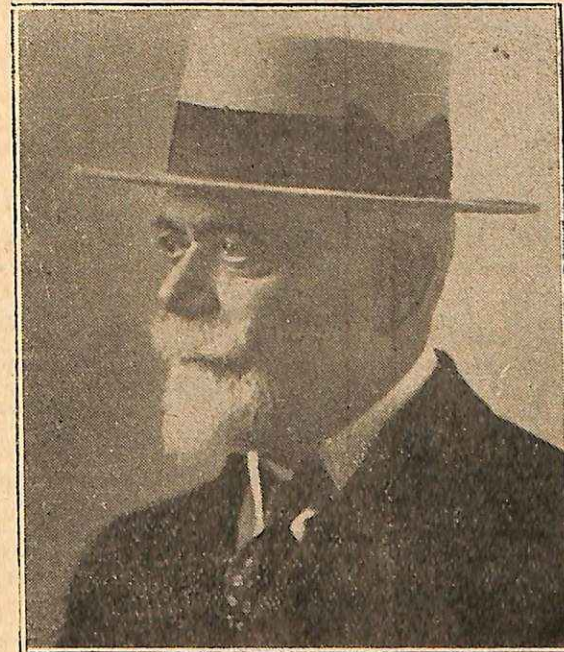
ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ Γ. ΣΟΥΡΗ

ΟΙ ΕΚΦΩΝΗΘΕΝΤΕΣ ΛΟΓΟΙ

Την περασμένη Κυριακή μ' όλη την όφειλομένη επισημό-
τητα έγειναν τ' άποκαλυπτήρια της προτομής του ποιητού Γ.
Σουρή, της στηθείσης εις τον κήπον του Ζαππείου.

Η προτομή φωτογραφία της όποιας δημοσιεύται εις το
έξώφυλλον του σημερινού «Έγερτήριον» είναι έργο του γλύ-
πτου μας κ. Γ. Δημητριάδου. 'Αθηναίου, εσθήθη δὲ πρωτο-
βουλία του φιλολογικού συλλόγου «Παρνασσός».

Εις την ώραίαν και σεμνήν τελετήν παρέστησαν, εκ μέρους
της Κυβερνήσεως ο ύπουργός της Παιδείας κ. Πετρίδης, εκ
μέρους του Προέδρου της Δημοκρατίας ο στρατηγός κ. Ταρ-
σούλης, ο δήμαρχος 'Αθηναίων κ. Σ. Μερκούρης, πλείστοι

Ο Δήμαρχος 'Αθηναίων κ. Σπύρος Μερκούρης

βουλευται και γερονσιασται και εκπρόσωποι των γραμμάτων
και τεχνών.

Πρώτος όμίλησε ο πρόεδρος του καλλιτεχνικού τμήματος
του «Παρνασσού» κ. Ι. Καραβίας, έξάρας τόδερον του ποιητού
το όποϊον, ως είπε, θα μείνη άθάνατον. Άνέλυσε μετέπειτα
την πολιτεία του Σουρή ως άνθρώπον, και μέλους της 'Αθη-
ναϊκής κοινωνίας. Ακολούθως όμίλησεν ο ύπουργός της Παι-
δείας κ. Πετρίδης ειπών τά εξής:

«Εύτυχής σύμπτωσης να προΐσταμαι του 'Υπουργείου της
Παιδείας και να παρ σtimai ως αντιπρόσωπος της 'Ελληνικής
Κυβερνήσεως κατά την σεμνήν αυτήν έορτήν των άποκαλυπτή-
ριών του λαοφιλεστέρου των συγχρόνων ποιητών του Γεωρ-
γίου Σουρή, μεθ' ού και στενή προσωπική φιλία και άπειρος
θαυμασμός με συνέδεε.

Δεν θ' άπασχοληθώ διά το ποιητικόν έργο του άειμνήστου
Σουρή άλλοι ειδικώτεροι έμου ήσχολήθησαν και θ' άσχοληθώ
διά το έργο του.

Τον Γεώργιον Σουρήν επιγραμματικώτατα έχαράκτηρισε άλ-
λοτε ο άειμνήστος Έμμ. Ρέπουλης.

«Ητο το γέλοιον ένός λαού. Η σάτυρα ένός λαού.
Η πρακτική και κοινωνική φιλοσοφία ένός λαού.

Και εις τους χαρακτηρισμούς αυτούς εγώ ένα έχω να προσ-
θέσω:

Τι κριμα να μη ζή σήμερα ο Σουρή. Πόσα θα είχομεν να
έπωφεληθώμεν, πόσον θα έξυπνερτέιντο: τ προ πάν λαόν, από

την σάτυράν του θα είχομεν την διανυεστέραν διαπαιδαγώγη-
σιν αυτού.

Ο Σουρής με την έξαιρετικήν ιδιοφυϊαν του στίχου του, του
άπλου, του χρωματισμένου και του βαθύως φιλοσοφικού, θα ήτο
ο έξυδεκτέστερος κριτής των κριτών της συγχρόνου πολιτικής
και κοινωνικής ζωής.

Το έργο του Σουρή έν τη γενικότητι αυτού και μάλιστα οι
τόμοι του «Ρωμίου» είναι διά τον κριτικόν ιστορικόν ή πλουσία
πηγή των βαθυτέρων αιτίων όλης της κοινωνικής και πολιτι-
κής ζωής της περιόδου που ίδρυσε. Περίοδον πολυταράχου και
πολυκυμάντου καθ' ήν παρέμεινε άνεπηρέαστος προσωπικών
δεσμών ή επιρροών, εις την γραμμήν των 'Εθνικων παραδό-
σεων των όποιων ή ποίησις εκράτησε πάντοτε το σημα έν τη
ιστορία του 'Εθνους.

Ο Φιλολογικός Σύλλογος Παρνασσός είναι άξιος έξαιρέα-

Ο 'Υπουργός της Παιδείας κ. Πετρίδης

της τιμής διότι εις την σειράν της τόσον πολυμόρφου και μα-
κράς δρασώς του, συνεπλήρωσε ένα κανόν διά της αναστηλώ-
σεως των προτομών των συγχρόνων ποιητών, κοσμών και με
έργα τέχνης τον ώρατον τοις χρόνον. Και εις την σειράν
αυτήν, θέσιν έξαιρετικήν κατέχει ο άριστοκράτης το πνεύμα
και εύγενής την ψυχήν, ή ομιοφυλής ποιητής άειμνήστος Γ.
Σουρή.

Μετά τον κ. Πετρίδην τον λόγον έλαβεν ο Δήμαρχος 'Α-
θηναίων, όστις λίαν συγκινημένος άνεμήνησθ των καλών
έκείνων ήμερών ειπών τά ακόλουθα:

Δεν ήθεύω εάν διάρχη κανείς που τον έλησμόνησεν. Ο-
λόκληροι όμως έλληνικοί γενεαί, δεν θα τον λησμονήσουν. Ητο
ο αγαπημένος ποιητής ο όποιος έκανεν όλους να γελούν, αλλά
με τον γέλοτον των πολλών έπαστίγωνε τους όλίγους. Από την
πέναν του έπέρασεν ή Ιστορία δεκάδων και δεκάδων έτών.
Και οι 'Αθηναίοι επαναβλέπουν σήμερα με συγκίνηση την
χαρακτηριστικήν του μορφήν.

(Η συνέχεια εις την σελίδα 697)

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΠΩΣ ΘΑ ΕΠΑΝΕΥΡΩΜΕΝ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΓΑΛΛΟΥ Δρος ΦΡΙΜΙΖΑΝ

«Ο άνθρωπος δὲν γηράσκει καθ' ὃν τρόπον τὰ ζῷα. Ταῦτα ὑποταγμένα εἰς τὸ ἔνστικτον, τὸ ὁποῖον οὐδεμίαν τοῖς ἐπιτρέπει παράβασιν εἰς τὸν νόμον τῆς ἐξελίξεως τοῦ εἶδους, γηράσκουν φυσιολογικῶς καὶ φθάνουν μέχρι τοῦ ὑπὸ τῆς φύσεως τεθέντος ὁρίου τῆς φυσιολογικῆς δράσεως. Εἰς τὸν ἄνθρωπον ἡ φυσικὴ ἐξέλιξις συναντᾷ ἐμπόδιον ἀπ' αὐτῆς τῆς γεννήσεως.

Ἀπειράριθμα σφάλματα ὕγιεινῆς καὶ ἀγωγῆς καταπνίγουν τὴν κατὰ φύσιν ἀνάπτυξίν του καὶ καθιστοῦν ἐλαττωματικὴν τὴν ἐνέργειαν τῶν οὐσιωδῶν λειτουργιῶν του. Ἐκτὸς σπανίων ἐξαιρέσεων, ὁ πολιτισμένος ἄνθρωπος ὑφίσταται πάρα πολὺ ταχέως, ἀπ' αὐτῆς τῆς ἐφηβικῆς ἡλικίας πρόωρον γήρας: μαρτυροῦν ἐκ τῆς κατ' ἀνάγκην καθηστικῆς ζωῆς τὸν σχολεῖον, τὸν γραφεῖον καὶ ἐργαστηρίων λειτουργικὴν παρέκκλισιν τῶν ὁργάνων ἐκ τῶν παντοειδῶν καταχρήσεων, ἐκ γενετησίας δραστηριότητος πρόωρον καὶ παραπλανημένης, ἐκ πάντων, ὅσα παρεμποδίζουν καὶ καταπιέζουν τὴν ἐλευθέραν ἀντίθεσιν τοῦ ἀνθρώπου φυτοῦ.

«Ο ἄνθρωπος, λοιπόν, φθάνει εἰς τὴν ἡλικίαν τῆς ὁριμότητος, ὅχι μόνον περισσότερον γηρασμένος ἀπὸ ἔν ζῶον, ἐξελισσόμενον φυσιολογικῶς, ἀλλὰ γηρασμένος κατ' ἄλλον τρόπον, ὅπου ἀφῆκε ῥακὴ τοῦ θνητοῦ τῆς ζωτικότητος του εἰς ὅλους τοὺς ἀκανθώδεις δρόμους. Συμφώνως πρὸς ὁρισμένας περιπτώσεις κληρονομικότητος, τὰς ἐποίας ἀρχίζομεν νὰ γνωρίζωμεν καὶ αἱ ὁποῖαι ἀλλοιοῦν τὰ δεινὰ ἢ τὰδε ὅλικά τῆς οἰκοδομῆς, βλέπομεν νὰ ὑποκύπτουν, κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀτάκτου ζωῆς του, ἄλλοτε μὲ τὸ ἥπαρ, ἄλλοτε ὁ στόμαχος καὶ ὁ ἐντερικὸς σωλήν, ἄλλοτε οἱ νεφροί, πολλὰς αἱ γεννητικαὶ λειτουργίαι, ἐνίοτε ἡ καρδιά καὶ τὰ αἱμοφόρα ἀγγεῖα. Τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, τὰ στήριγμα τοῦ ὁργανισμοῦ ἐξασθενοῦν καὶ χάνουν τὴν συνοχήν των, παρουσιάζονται ἀλλοιώσεις εἰς τοὺς μὴχανισμοὺς καὶ τὰ προϊόντα των εἶναι βαθεῶς παρηλλαγμένα.

Συνεπῶς, ὑπάρχει μεγάλη ποικιλία γηρατειῶν. Ἐφαρμόζοντες εἰς τὸ ἰδιαίτερον τοῦτο πεδῖον τὸν γνωστὸν ἀφορισμὸν τῶν ἱατρῶν: «Δὲν ὑπάρχουν ἀσθενεῖαι, ἀλλὰ μόνον ἀσθενεῖς, τοῦτ' ὅπερ σημαίνει, ὅτι ἕκαστος ἀσθενὴς ἔχει τὸ δὲ αὐτὸ οὐ σὰν ὁ σθ ἐν εἰς αὐ καὶ συνεπῶς αἱ θεραπείαι δέον νὰ εἶναι ἀτομικαὶ ἢ ἀτομικὸ ποιεῖν αὐ, ἀποδεικνύομεν, ὅτι: Δὲν ὑπάρχει γήρας, ἀλλὰ μόνον γέροντες ἢ γηρασμένοι.

Ἐάν εἶναι ἀληθές, ὅτι ἕκαστον ἄτομον δημιουργεῖ μόνον του τὰ γηρατεῖα του, συμφώνως πρὸς ἕνα τύπον φθορᾶς προσωπικῆς, εἶναι προφανές, ὅτι ἐν φάρμακον, δὲν εἶχε ὁμοιόμορφον δράσιν δι' ὅλους. Εὐεργετικώτατον διὰ τοὺς μὲν, ἄνευ οὐδεμιᾶς δραστηριότητος διὰ τοὺς δέ, δύναται νὰ εἶναι ὁλέθριον εἰς ὁρισμένας περιπτώσεις.

Εἶναι ἀναντίρρητον, ὅτι ἀπὸ τοῦδε καὶ χωρὶς νὰ προσεκάωμεν περὶ τῶν ἀνακαλύψεων τοῦ μέλλοντος, ἔχομεν εἰς τὴν διάθεσίν μας ὀλόκληρον σωρεῖαν θεραπευτικῶν μέσων, καθιστῶσαν ἀσφαλὴ τὴν πιθανότητα πραγματικῆς νεοποιήσεως τοῦ ὁργανισμοῦ. Μία γενικὴ ἐκ νέου ἰσορροπία, μία νέα διαμόρφωσις τῶν λειτουργιῶν, μία ἐπαναφορὰ εἰς τὴν φυσιολογικότητα τῶν ἐκκρίσεων δύναται νὰ ἐπιτευχθῇ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ γνωσθῇ κατὰ βάθος τὸ ἔδαφος, νὰ ἐκτελεσθῶν πειράματα ἐπὶ τῶν λειτουργιῶν, νὰ ἀναλυθῶν αἱ ἐκκρίσεις, μὲ μίαν λέξιν νὰ καταστρωθῇ ἀτομικὸς βιολογικὸς ἰσολογισμὸς διὰ νὰ ἀνταχθῇ εἰς τὴν διαπίστωσιν ταύτην πρόγραμμα λογικὸν καὶ μεθοδικὸν ἐπισκευῶν. Θὰ ἦτο δυνατόν ἢ ἀνοικοδόμησις αὐτῆ ἐάν περιοριζώμεθα χρησιμοποιούντες πάντοτε καὶ διὰ τὰς περιπτώσεις τὰς μᾶλλον ἀνομοίας τὸ αὐτὸ μέσον, ὅσον δραστηριὸν καὶ ἂν εἶναι τοῦτο;

Δεδομένου ὅτι αἱ βιομετρικαὶ μας μέθοδοι καθίστανται ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον ἀκριβεῖς, ὅτι αἱ ἱατρικαὶ ἐξετάσεις βασιζόμεναι ἐπὶ τῶν μεθόδων τούτων, ἀποκαλύπτουν τὴν εἰς ὁρισμένην στιγμὴν ἀνακριβὴ καταστάσιν τῶν ὁργάνων μας, ἢ ἐπέμβασις ὀφείλει νὰ εἶναι τυχαία, νὰ προβαίνειν εἰς τὴν ἐπανορθώσιν ἐμπειρικῶς;

Βεβαίως τὸ ὁλοστάσιον τῆς θεραπευτικῆς τῆς νεοποιήσεως πλουτίζεται καθ' ἑκάστην δι' ὅλων τελεσφοροτέρων, ἀλλ' ὀφειλομένη νὰ γνωρίζωμεν νὰ τὰ ἐκλέξωμεν καὶ νὰ ἐφαρμοζώμεν μὲ ἐκλεκτικότητα ἐμπνευσμένην μόνον ἐκ τοῦ βιομετρικοῦ ἰσολογισμοῦ τοῦ ἀσθενοῦς. Πρέπει νὰ ἐξαλειφθῇ ἡ αὐταπάτη τοῦ ἐλπίσίου τῆς μακροζωίας. Ἡ θεραπεία τῆς ἀνακατασκευῆς τοῦ ἀνθρώπου μὴ δυναμένη ν' ἀντιγραφῇ ἀπλῶς ἀπὸ τῆς τῶν ζῴων, οὐδέποτε θὰ ἀποτελέσῃ πανάκεια, ἀλλὰ θὰ εἶναι

ἀποτελεσμα αὐστηρᾶς βιομετρικῆς ἀναλύσεως καὶ σύνθετος θεραπευτικῆς ἰδιαίτερα δι' ἕκαστον ἄτομον.

Ἡ «βιομετρικὴ ἀνάλυσις» θὰ καθορίσῃ μετ' ἀκριβείας τὰς ρωγμὰς τῆς οἰκοδομῆς, καὶ θὰ μᾶς προφυλάξῃ ἀπὸ τοὺς ἀκίμους καὶ ἐπιπλοῦντας αἰφνυδιασμούς, προκειμένου περὶ ἀτόμων τῶν ὁποίων ὁρισμένα ὅργανα, εἶναι πολὺ εὐπαθεῖ ἢ ὥριμα εἶναι λειτουργία εἶναι ὑπερβολικαί.

Ἡ «θεραπευτικὴ σύνθεσις» θὰ ἐπιτρέψῃ τὸν ἄνευ προκαταλήψεως καθορισμὸν τῆς ἀκολουθητέας γραμμῆς τῆς προοριζομένης εἰς ἑκάστην περίπτωσιν, τὴν ἐκλογὴν ὁπλῶν, πράγματι χρησίμων καὶ τὸν λογικὸν συνδυασμὸν τῆς χρήσεως καὶ χρησιμοποίησεως αὐτῶν κατὰ τὴν εὐθετὸν στιγμὴν. Ἐφόσον καθίσταται πλουσιώτερον τὸ θεραπευτικὸν τοῦτον ὁλοστάσιον, ἐπὶ μᾶλλον αὐξάνουν αἱ πιθανότητες τῆς ἐπιτυχίας μας, ἀλλὰ ἐπίσης ἐπὶ μᾶλλον ἐπιβάλλεται ἡ προσεκτικὴ ἐκλογὴ τῶν μέσων καὶ τοῦ χρόνου.

Εἰς περιπτώσεις πρόωρου γήρατος, ὀφειλομένου ἄλλοτε μὲν εἰς τὴν διατάραξιν τῆς λειτουργίας τῶν ἀδένων ἄλλοτε δὲ εἰς μολυσματικὰς διαταράξεις, εἰς περιπτώσεις παχυσαρκίας ἢ φυσιολογικῆς ἀνεπαρκείας, διαβήτου, ἀρτηριοσκληρώσεως, ἀσθενειῶν τῶν νεφρῶν ἢ τοῦ ἥπατος δὲν πρέπει νὰ ἀναζητητῇ ἡ κλίσις τῆς νεοποιήσεως εἰς ἐλπίδιον ὁμοιομόρφως διδόμενον ἔστω καὶ τῆς ἀξίας μᾶς μετανοσχεύσεως ἢ μεταβιβάσεως καὶ τὸ ὁποῖον θὰ προσκάλει ἀσφαλῶς, οἰαδήποτε καὶ ἂν εἶναι ἡ μορφή τοῦ γήρατος, τὸ θάνατον τοῦ Φόουστ. Ἡ λύσις αὕτη θὰ ἀνευρεθῇ μόνον διὰ τῆς αὐστηρᾶς ἐξετάσεως τοῦ ὁργανισμοῦ καὶ διὰ τῆς ἐκλεκτικότητος τῶν μέσων, λαμβανομένων ὑπ' ὅλην ὅλην τῶν κατακτῆσεων τῆς ἐπιστήμης κλινικῶν καὶ χημικῶν. Μόνον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἰσορροπησώμεν ἐκ νέου, πράγματι, τοὺς γηρασμένους ὁργανισμούς, θὰ ἐπανορθώσωμεν ἀποτελεσματικῶς τὰς ἐξησθενημένας λειτουργίας, θὰ καταστήνται δυνατὴ ἡ χρῆσιμος παρὰ τὰς εἰς τῆς ἐνεργοῦς ζωῆς, ἄνευ κινδύνου βλάβης καταρρέσεως ἢ ἐξαντλήσεως διὰ τῆς ταχέως καύσεως τῶν ὑπὸ τοῦ ὁργανισμοῦ παρεχομένων μέσων.

Εἰς μίαν εὐρείαν θεραπευτικὴν καὶ ἄνευ προσκολλησεως εἰς δόγματα, δέον νὰ συγκεντρωθῶν τὰς μεθόδους τὰς καθιερωθείσας διὰ τῶν ἀποτελεσμάτων, νὰ συνιστῶμεν ταύτας ἐν πλήρει ἐπιγνώσει καὶ ἢ ἐφαρμογῇ των νὰ γίνεται ὑπὸ ἐκείνων, οἵτινες τὰς ἐδημιούργησαν καὶ τὰς γνωρίζουν κατὰ βάθος. Μόνον κατὰ τὸν τρόπον τοῦτον θὰ ἐπιτευχθῶσι θεραπείαι ἐπιτυχεῖς καὶ θὰ ἀποφευχθῶσι ψηλαφισμοὶ καὶ ἀποτυχί.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΝΕΜΕΝΗ

Τὸν Πόνο σου φτωχὴ ψυχὴ, πόσο τὸν ἔζησα βαθεῖα

καὶ ἐγὼ στὰ περασμένα!

Πόσο τὰ μαῦρα φεῖδια τοῦ ποῦ σου σπαράζουν τὴ καρδιά,

μὲ σπάραξαν καὶ μένα!

Τὴν ἄγρια τούτη συφορὰ μὲ τὸν ἀτέλειωτο βυθὸ

ποῦ ἀνοίγεται μπροστά σου,

νὰ τὴ μετρήσης δὲν μπορεῖς ὡς τὴ μετράω ἢ ξένῃ ἐγὼ

ποῦ βροίσκομαι μακριὰ σου.

Ἦρθεν ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμή νὰ δῆς τὸ δοῦμα τῆς ζωῆς

πὼς παίζει ἐδῶ κάτω,

καὶ ἐπίσημα νὰ γνωριστῇς μὲ τὸ μυστήριον τῆς σιγῆς

τοῦ φοβεροῦ θανάτου...

ΜΥΣΤΡΙΩΤΙΣΑ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ

Η ΜΕΤΑΒΙΒΑΣΙΣ ΤΗΣ ΣΚΕΨΕΩΣ

Ἡ ἐπιστήμη στρέφει τελευταίως τὴν προσοχήν της ἐπὶ ἐνὸς ἐκ τῶν πλέον ἐνδιαφερόντων θεμάτων τῆς ἀνθρωπίνης πείρας, ἐπὶ τῆς τηλεπαθείας ἢ μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως ἐξ ἀποστάσεως.

Υπάρχει, λοιπόν, καμμία ἄγνωστος δύναμις, μὲ τὴν ὁποῖαν τὰ ἀνθρώπινα πνεύματα ἐπικοινωνοῦν μεταξύ των ἐκ μεγάλης ἀποστάσεως; Εἶνε ὀληθές, ὅτι τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα λαμβάνει κάποτε προειδοποιήσεις περὶ ἐπιχειρημάτων συμφορῶν ἢ εὐτυχῶν γεγονότων.

Ἡ ἐπιστήμη προσπαθεῖ νὰ συγκεντρώσῃ συγκεκριμένα γεγονότα, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὁποίων θὰ καταστή δυνατόν νὰ δοθῇ ὁριστικὴ ἀπάντησις εἰς τὰ ἀνωτέρω ἐρωτήματα. Σχεδὸν κάθε οἰκογένεια ἔχει τὰς παραδόσεις τῆς περὶ περιπτώσεων, καθ' ἃς ἐσημειώθη πνευματικὴ ἐπικοινωνία ὑπὸ συνθήκας, ὅπως παραδόσεις καὶ ἐκκλησιαστικῆς. Π. χ. ἡ μάμμη ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ ἀπύπτου, ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ποὺ αὐτὸς πνίγεται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἡ μητέρα βλέπει εἰς τὸ ὄνειρόν της, ὅτι κάποιον παιδί της φονεύεται εἰς σιδηροδρομικὸν δυστύχημα.

Αἱ περιεργαὶ αὗται περιπτώσεις τῆς μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως, εἶνε βεβαίως δύσκολον νὰ ἀντιπαραχθῶν ἐπιστημονικῶς εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ πειραματισμοῦ. Εὐτυχῶς, ὅμως ὑπάρχουν καὶ ὀλιγώτερον δραματικά, κοινότερα περιπτώσεις τοιούτων φαινομένων, αἵτινες ἐπιτρέπουσιν τὴν ἐλπίδα, ὅτι θὰ καταστή δυνατὴ ἡ ἐξιχνίασις τοῦ μυστηρίου τῆς τηλεπαθείας.

Ἐν πρώτοις, οὐδεὶς λόγος συντρέχει, ὅπως πιστεύωμεν, ὅτι εἰς τὰ φαινόμενα ταῦτα, ὑπάρχει τὸ ὑπερφυσικόν. Ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀρχῆς ταύτης, ὁ Ἀμερικανὸς καθηγητὴς τῆς ψυχολογίας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Χάρβαρντ, δόκτωρ Ἡσμπρουνς, ἐξέτελεσε σειράν πειραμάτων διὰ μεθόδου αὐστηρῶς ἐπιστημονικῆς.

Δὲν μετεχειρίσθη οὔτε μέντιον, οὔτε ἐξ ἐπαγγέλματος πνευματιστᾶς, τῶν ὁποίων αἱ μέθοδοι κινοῦν τὴν ὑπόνοιαν, ὅτι δὲν εἶνε ἄμοιροι ἀπάτης.

Τὸ σύστημα τοῦ Δρος Ἡσμπρουνς εἶνε ἀπλούστατον καὶ δύναται ὁ καθένας νὰ τὸ δοκιμάσῃ εἰς τὸ σπίτι του. Δὲν χρειάζεται παρὰ μίαν δέσμην παιχνισχάκτων, δύο δομάτια καὶ ἕνα κουδούν.

Τὸ πρόσωπον ποὺ πρόκειται νὰ ἀποστείλῃ τὴν τηλεπαθηκὴν σκέψιν, κάθεται εἰς τὸ ἕνα δομάτιον καὶ ὁ παραλήπτης εἰς τὸ ἄλλο, κρατῶν μολύβι καὶ χαρτί.

Ὁ ἀποστολεὺς ἀνακατεῖναι τὰ χαρτιά, ἐκλέγει ἕνα καὶ προσπαθεῖ νὰ ἀποτυπώσῃ τὴν ἰδέαν τοῦτου ἰσχυρῶς εἰς τὸν ἐγκέφαλόν του. Ἐπειτα κτυπᾷ τὸ κουδούν καὶ τὸ πρόσωπον ποὺ κάθεται εἰς τὸ ἄλλο δομάτιον γράφει ἀμέσως τὸ πρῶτον παιχνισχάκτων ποὺ ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν του.

Ἀπαράιτος ὅρος εἶνε, ὅπως ὁ παραλήπτης ἐνεργῶς ἀκαριαίως. Πρέπει δὲ νὰ γράψῃ τὸ πρῶτον παιχνισχάκτων ποὺ θὰ σκεφθῇ μόλις ἀκούσῃ τὸν κωδωνισμόν.

Ὁ δόκτωρ Ἡσμπρουνς βεβαιώνει ὅτι διὰ τῆς μεθόδου αὐτῆς ἐσημείωσε πλείστας ἐπιτυχίας. Αἱ ἐπιτυχίαι αὗται αὐξάνονται ὅταν ὁ μεταβιβαστὴς τῆς σκέψεως ἢ ὁ παραλήπτης, ἔχουν μεγαλειτέραν ἰκανότητα. Πράγματι, ἔχει παρατηρηθῇ ὅτι ὁρισμέναι πρόσωπα διατρέπουσιν εἰς τὸν ἕνα ἢ τὸν ἄλλον τηλεπαθηκὸν ρόλον.

Ἡ ἐπιστήμη δὲν δυσκολεύεται νὰ ἀποδώσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο τῆς μεταβιβάσεως τῆς σκέψεως εἰς κραδασμούς τοῦ αἵθερος παρομοίους πρὸς τὰς κυμάνσεις τῆς ἄνευ σύμματος μεταβιβάσεως τοῦ ἡλεκτρισμοῦ.

Εἰς τὴν τηλεπαθειαν φαίνεται ὅτι τὰ ὑποθετικά αὐτὰ ἐγκεφαλικά «κύματα» μεταβιβάζονται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ ἐγκέφαλον εἰς ἐγκέφαλον. Τὸ ὅπτικόν κέντρον τοῦ ἀποστολέως παράγει κυμάνσεις, αἱ ὁποῖαι διεγείρουν τὸ ὅπτικόν κέντρον τοῦ παραλήπτη καὶ γεννοῦν τὴν διανοητικὴν εἰκόνα τῶν ὁποίων σκέπτεται ὁ ἀποστολεὺς.

Καθ' ὅποιον τρόπον λειτουργεῖ καὶ τὸ ἀκουστικὸν κέντρον καὶ τότε ὁ παραλήπτης ἀκούει τὴν φωνὴν τοῦ ἀποστολέως.

Υπάρχει ὅμως καὶ ἕνα ἄλλο φαινόμενον εἰς τὴν τηλεπαθειαν, τὸ ὁποῖον δὲν δύναται νὰ ἐξηγηθῇ μὲ τὴν θεωρίαν αὐτὴν τῶν κυμάνσεων. Τὰ κύματα τοῦ αἵθερος, μεταβιβάζονται, ὡς γνωστόν, μὲ τὴν ταχύτητα τοῦ φωτός, ἢ ὁποῖα εἶνε σχεδὸν ἀκαριαία, προκειμένου περὶ γήινων ἀποστάσεων.

Ἐν τούτοις, παρατηροῦνται συχνότατα περιπτώσεις, καθ' ἃς ἡ τηλεπαθηκὴ μεταβίβασις ἐκδηλοῦται πολλὰς ὥρας ἢ καὶ ἡμέρας μετὰ τὴν ὑποτιθεμένην ἀρχικὴν ἐκπομπὴν τῶν κυμάνσεων τοῦ ἀποστολέως. Ἄλλοτε πάλιν συμβαίνει ἐντέλως τὸ ἀντίθετον, ὅπερ καὶ ἐκκλησιαστικώτερον.

Ἡ τηλεπαθηκὴ ἐκδήλωσις, δηλαδή, ἔχει χαρακτηρηὰ προει-

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΑ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἐνα γεγονός ἀρκετὰ ταπεινωτικὸν διὰ τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὰς ἀνωτέρας ἐπιστήμους, ἔλεγεν ὁ Παμύ, εἶνε ὅτι τὰ περισσότερα τῶν ὁργάνων ποὺ χρησιμοποιοῦν εἰς τὴν ἐπιστήμην των, δὲν ἀνεκαλύφθησαν ὑπὸ ἀνθρώπων ἀφιερωμένων εἰς τὰς ἐπιστήμους ταύτας. Οὕτω οὔτε ἡ πυξὶς ἐφευρέθη ἀπὸ ναυτικόν οὔτε τὸ τηλεσκόπιον ἀπὸ ἀστρονόμον, οὔτε τὸ μικροσκόπιον ἀπὸ ἱατρὸν, οὔτε ἡ τυπογραφία ἀπὸ συγγραφέα, οὔτε ἡ πυρτις ἀπὸ στρατιωτικόν. Αἱ περισσότεραι τῶν ἐφευρέσεων τούτων ὀφείλονται, ἀπλούστατα εἰς τὴν τύχην.

Ὑπὸ πολλῶν ὑπεστηρίχθη ἡ γνώμη ὅτι ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Σόλωνος αἱ Ἀθηναῖαι ἔκαμαν γενναίας θυσίας εἰς τὸν Βάκχον, συχνὰ δὲ ἐθελῶντο εἰς τοὺς δρόμους μεθυσμένες. Εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῆς γνώμης αὐτῆς ὀδήγησε μία παράγραφος ἐνὸς νόμου τοῦ Σόλωνος. Διὰ τοῦ νόμου αὐτοῦ ὁ Σόλων ἀπηγόρευε εἰς τὰς Ἀθηναίας νὰ ἀκολουθοῦνται εἰς τοὺς δρόμους ἀπὸ περισσοτέρους τοῦ ἐνὸς ὑπηρέτου «ἐκτός ἐὰν ἦσαν μεθυσμένες». Διὰ νὰ ἐπιτρέψῃ ὁ Σόλων, λέγουσιν οἱ τῆς ἀνωτέρω γνώμης, εἰς τὰς Ἀθηναίας νὰ παρακολουθοῦνται ἀπὸ περισσοτέρους τοῦ ἐνὸς ὑπηρέτου ἅμα εἶνε μεθυσμένες, σημαίνει ὅτι ἦσαν συνήθη αὐτὰ τὰ θεάματα εἰς τὴν ἐποχὴν του.

«Οἱ ἄνθρωποι εἶπε ὁ Λαμπρυνιέρ, συγχωροῦν εὐκόλως ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀποδίδουν ἐλαττώματα. Δὲν συγχωροῦν ὅμως ποτὲ ἐκείνους ποὺ τοὺς ἀρνοῦνται πνεῦμα».

Κάποτε ποὺ ὁ Φραγκίσκος ὁ Αὐτοῦ διεσκέδαζε εἰς ἕνα ἱπποδρόμον, παρατηρῶν μονομαχίας λεόντων, μία κυρία τῆς Αὑλῆς ἀφῆκε νὰ τῆς πέσῃ εἰς τὸν στίβον τὸ γάντι.

— Ἄν με ἀγαπάτε, ὅπως μὲ βεβαιώνετε, εἶπε εἰς τὸν συνοδόντα αὐτὴν ἱππότην ντὲ Λορξ, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ μοῦ τὸ φέρετε.

Ὁ ντὲ Λορξ εἰσῆλθε πράγματι εἰς τὸν στίβον, παρὰ τὸν κινδύνον νὰ κατασπαραχθῇ ἀπὸ τὰ θηρία καὶ εἰς τὸ ἔφερε. Παρ' ὅλας ὅμως τὰς ἱεσιὰς τῆς, ἔκτοτε δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ξαναῖδῃ πλέον.

ΑΙ ΔΕΚΑ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Ὁ Αἰμίλιος Λοῦτβιχ ἀριθμεῖ τὰς δέκα μεγαλειτέρας γυναῖκας τῆς ἱστορίας ἀπὸ τῆς ἀρχαίας ἐποχῆς μέχρι σήμερον. Κατὰ τὸν Λοῦτβιχ αἱ δέκα μεγαλειτέραι γυναῖκες τῆς ἱστορίας εἶνε ἡ Ἀσπασία (σύζυγος τοῦ Περικλέους), ἡ Αἰκατερίνη τῆς Σιέννας, ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀρκ, ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας, ἡ βασίλισσα Μαρία Θηρεσία τῆς Αὐστρίας, ἡ Μαριαντότ, ἡ Χαριετ Στὼβ (συγγραφεὺς τῆς «Καλύβης τοῦ Μπαρμπα Θωμά»), ἡ Ναιτέρναικ (ἡ πρώτη ἰδρύτρια τοῦ Σώματος Νοσοκόμων), ἡ Μαρία Κιουρί (ἐφευρέτρια τοῦ ραδίου) καὶ ἡ Λεονώρα Ντοῦζε.

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

— Ἐνα κούτσουρο στὸ βράχο κρεμασμένο, τί εἶναι;
— Ἀστὴρ καμπὸς μαῦρα φύτρα καὶ μιλῶν καὶ συντοχαίνον σὰν καὶ ἔχε νοῦν ποῦ τὰ σπέρνει, τί εἶναι;
— Καρὰ δωδεκάσφηνον καθε σφῆρα καὶ ὄνομα, τί εἶνε;
— Ἀπὸ γῆν ἐπλάσθη ὁ Ἀδὰμ στὴ Κάμινε ἔτεθθη, καθὼς οἱ τρεῖς παῖδες ὅλον τὸν κόσμον ἐδρόσανε καὶ διαπέθανε κατέρας δὲν βρέθηκε νὰ θάψῃ τὰ κόνικα καὶ τοῖς.
— Ἐστάλησαν ὑπὸ τοῦ κ. Καλογεροπούλου, Περσβόλια

δοποιήσεως καὶ παρατηρεῖται ἡμέρας ὀλοκληρῶς πρὸς τῆς πραγματικότητος τοῦ ὑποδεικνυομένου γεγονότος.

Ἡ περίπτωση αὕτη τῆς προειδοποιήσεως δὲν ἔχει ἐξηγηθῇ ἀκόμη ἀκριβῶς. Ὁ δόκτωρ Ἡσμπρουνς ἐπιμένει ὅτι ὑπάρχει κάποιον πηρὴν τηλεπαθηκῆς ἐνεργείας, ἢ ὁποῖα ἔχει τὴν δύναμιν, ὅτι μόνον νὰ μεταδίδῃ τὴν σκέψιν ὁρισμένου γεγονότος, ἀλλὰ καὶ νὰ προκαλῇ ἀναγκάως αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονός. Δύναται δὲ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν αὐτὴν νὰ φθάσῃ πρῶτον εἰς τὸν παραλήπτην ἡ σκέψις τοῦ γεγονότος καὶ ἐπειτα, λόγω ἀναγκᾶς τῶν τηλεπαθηκῶν κυμάτων, νὰ φθάσῃ αὐτὴ εἰς τὸν κυρίως ἦτορα τοῦ γεγονότος.

ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

Το να δειλίσκει κανένας να μιλήσει ή το περισσότερο να γράψει κάτι για το παιδί, είναι ο να θέλη να σηκώσει στους ώμους του όλο εκείνο το βαρύ οικοδόμημα, που λέγεται κοινωνία. Οτιδήποτε άλλο ζήτημα αφορά μόνον ένα τμήμα της. Μά ή έννοια παιδι κλείει την ίδια σύνθεση της ατομικοκοινωνικής ζωής μας και της τύχης της.

Είναι ευτύχια, που ή σημερινή εποχή άρχισε να αναγνωρίζει την αλήθεια αυτή και να αποβλέπει στην άγωγή του παιδιού την άγωγή αυτής της ζωής και επίτευξη της ευδαιμονίας της.

Κάθε οδυσιαστικά μορφωμένος σήμερα πιστεύει λίγο πολύ πως πρέπει για την ήθική και λοιπή έξυγανση της σημερινής άρροστιάρινης κοινωνίας μας, να στραφούμε στον παιδικό κόσμο το υγιέστερο και άπρόσβλητο αυτό μέλος του φυματικού οργανισμού μας. Μια φωνή—βοή μάλλον—δλοένα δυνατούμενη άκούεται παντού σήμερα «ΠΙΣΩ ΣΤΟ ΠΑΙΔΙ». "Αν αυτή ή φωνή δέ φτάνει ως ταυτιά των Κυβερνώντων της τύχης μας τόσο το χειρότερο. Οί Κυβερνήσεις γλήγορα πέφτουν. Άρχει ή ιδέα να ριζοβολήσει για να γίνη αυτή Κυβέρνηση. Και θα γίνη όταν όλοι μας πιστέψουμε βαθειά, πως ή σωτηρία της ανθρωπότητας έγκειται στον παιδικό ωραϊκόκοσμο, που με τις σημερινές συνθήκες και χρεωκοπημένα συστήματα ανατρεφόμενος, δεν κάνει τίποτε άλλο, παρά να αντιγράφη σε μεγαλύτερο μέγεθος τις άμαρτίες και τους παραλογισμούς της σύγχρονης βίαιης και τεχνητής ζωής μας.

Στην καθολική εξάπλωση της νοοτροπίας αυτής όλοι μά προ πάντος οί γονείς και δάσκαλοι πρέπει να γίνουν οί πρωτοπόροι.

"Ενας από τους τελευταίους κι' εγώ—ο πιο άσήμαντος ίσως—τολμώ να εκθέσω τις σκέψεις μου, σχετικά με το χειρισμό της παιδικής ήλικίας και την καθόλου διαπαιδαγωγήσή της χωρίς έν τούτοις να τις θεωρώ δόγμα για τους άλλους.

Πιστεύοντας δέ για άρχη της παιδικής ζωής—και της ζωής καθόλου — τον θειοειδή θεσμό του γάμου άρχίζω τις σκέψεις μου αυτές από το ζωτικό και βασικότατο αυτό πρόβλημα.

ΓΑΜΟΣ

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Τόν καταλληλότερο χαρακτηρισμό, που θα μπορούσε να δώσει κανείς στη ζωή είναι ή «κληρονομία». Ίσως κανένας άλλος όρος δεν ερμηνεύει τόσο πιστά την πολυπλοκή έννοια της ζωής και της άθανασίας της.

Οτι σχεδόν διακρίνει κάθε άτομο, ό,τι πραγματικά έζησε στον κόσμο αυτό, είναι ή προσπάθεια που καταβάλλει το δώρο της ζωής, που έλαβε να φροντίσει να το μεταδώσει, να το διαυονήσει. "Ανθρωπος, που παίρνει ζωή και δεν την μεταδίδει, ένω είναι σε θέση δεν έχει λόγο ύπαρξεως. Μοιάζει τον ξερό εκείνο βράχο, που στέκει νεκρός κι' άκίνητος, στη θέση του, και όταν οί καιρικές μεταβολές ή ή βαρεία του έργατή τον ξεσηκώνουν από τη θέση τους χωρίς ποτέ να μάθη κανένας, άν κάποτε ύπληξε ή όχι.

Η μετάδοση του ανωτέρου αυτού θείου δώρου από άτομου εις άτομον από γενεάς εις γενεάν, πλαισιωμένη σε ώρισμένους όρους, τους όποιους ύπαγορεύει ή "Επιστήμη της Εϋγονίας αποτελεί την άρχη της λύσης του

ΣΤΡΑΤΗ ΠΑΠΑΔΑΚΗ, διδασκάλου Προτύπου Καστορίας

κοινωνικού προβλήματος. Στην Άθανασία της ζωής όλοι μας σχεδόν έχουμε δικαίωμα. Η ζωή αιώνια γεννάται αδιάκοπα πεθαίνει μά παντοεινά μένει άθάνατη.

«Όργανα της άθανασίας της είναι τα στοιχεία Α και Γ άνηρ και γυνή των όποιων όταν αί τροχιαί διασταυρούνται εκπέμπεται ζωοποιός σπιδήρας ικανός να παραγάγη νέα ζωή μέχρι του άπείρου».

Στην κοινωνία θεσμός της διαιώνισης της ζωής είναι ο Γάμος του όποιου ή έννοια άποτελεί τον πυρήνα γύρω από τον όποιον στρέφονται όλα τα προβλήματα της γνώσης μά προ πάντος της κοσμικής ύπαρξεως. Γάμος είναι το μέγα κοσμικόν μυστήριο, που με τη δημιουργική του δύναμη συγκρατεί τη ζωντανή ύπαρξη του κόσμου. Στη διαιώνιση αυτή της ζωής δεν είναι μόνον τα άτομα οί κυριώτεροι αίτιοι. Τα φύλα είναι άπλως όργανα μιας υπερχόσμιας ενέργειας, που αιώνια παλεύει για τη διατήρηση του ανθρωπίνου γένους.

Πραγματικά σκοπός του γάμου άποτελεί το υπερπέραν της ανθρωπίνης διανόησης άκατανόητος στον όποιον τα άτομα στέκονται ξένα προσωρισμένα, να νομίζουν, ότι γάμος άποτελεί γι' αυτά ίκανοποίηση ατομικών επιθυμιών ή το περισσότερο παραγωγή ενός νέου ατόμου.

Είμεθα μόρια ελάχιστα του σύμπαντος δεμένα σ' αυτό με αδιάσπαστους δεσμούς υποκείμενοι στους αιώνιους νόμους του και δεν επιτρέπεται να φανταζόμεθα τους έαυτούς μας λευτερωμένα άτομα. Είναι άρκετά ξεγοϊστικό να πιστεύουμε, ότι το σύμπαν γεννήθηκε για μας και όχι έμεις για το σύμπαν.

Δεν θέλουμε να επεκταθούμε ευρύτερα στο φιλοσοφικό μέρος του όγκώδους και ανέαντλητου αυτού προβλήματος... Κυρίως μάς ενδιαφέρει ή πρακτική ύψη του ζητήματος, όπως αυτή σήμερα παρουσιάζεται και όπως πρέπει να είναι. Άφου φυσικά άρχη της ζωής είναι ο γάμος όφείλει κάθε ζωντανό άτομο και κάθε ζωντανή κοινωνία να τον θεωρεί άρχη στην μελέτη όλων των προβλημάτων της.

Στη μελέτη μας μάλιστα αυτή—ας μου επιτραπή ή έκφραση—ειδικά γραμμένη για το παιδί το πλόβλημα του γάμου παίρνει τη θεμελιωδέστερη αξία, γιατί απ' αυτόν άρχίζει το παιδί κι' απ' αυτόν νομίζουμε, ότι πρέπει να ξεκινά ή Παιδαγωγική "Επιστήμη.

Θάταν ούτοπία, λοιπόν κάθε μας προσπάθεια για έξυγανση του σημερινού άρρώστου κοινωνικού οργανισμού όταν περιστρεφόμενος, σάλλα προβλήματα, αφήνουμε το βασικότερο του γάμου.

Ποιά άπαισιοδοξία βαραίνει την ψυχή μας, σαν ανακρίνωμε τη σύγχρονη πραγματικότητα του βασικού αυτού ζητήματος, την παρανόηση και διαφθορά της ύψηλης έννοιας του και την όχι τιμητική στάση, που παίρνει σήμερα μπροστά σ' αυτό, που κρίνει την ίδια τη ζωή μας.

Ο Παγκόσμιος Πόλεμος δυστυχώς και στο ζήτημα αυτό έπαιξε το σπουδαιότερο ρόλο του. Η μεταπολεμική γενιά άναγνωρίζουσα πιά έπίσημη θρησκεία της το χρήμα, δεν το έμπόδισε, να χυθή σ' όλες τις φάσεις της ζωής της, να καταστή ή παντοδύναμη ενέργεια και των ιερωτέρων ακόμη ιδεωδών της, να παραβιάσει και υποδουλώσει άπαραβίαστους θεσμούς ακόμη και τον ιδεωδέστερο της, το θεσμό του ΓΑΜΟΥ.

"Ετσι σήμερα ο γάμος δεν σημαίνει παρά μια έμπορικη έπιχείρηση μια οικονομική πράξη, μια κοινή άγορα-

ΕΟΡΤΗ-ΠΑΝΔΑΙΣΙΑ

Μια άληθινή ψυχική και πνευματική παινδασία άπετέλεσε ή Σχολική έορτή του Λυκείου Νεοτορίδου, γενομένη την παρ. Κυριακή. Πλήθος κόσμον παρευρέθη εις το θέατρον πρό της ενάρξεως. Το πρόγραμμα ήτο πλουσιώτατον. Το πρώτον μέρος άπετελείτο από μονολόγους και άσματα. Το δε δεύτερον, από άσματα έπίσης, άγγλικούς διαλόγους, άγγλική κωμωδία, μελοδραματάκι ή Φρουρού, δραματάκι ή Ξένη, δύο όπερέττες κ.ά.

Δραματάκι: Η ΞΕΝΗ Δ. Ίαννοπούλου

Πρόσωπα: Παπούς Κ. Κορογιάννης, Μαμά Στάσα Χλημίντζα, Λέλα Μόσχα Ζαννή, Τίνα Έλευθ. Κασαπίδου, Κυρά Καλλιόπη Δεσπ. Δημητριάδου, Μαρία Σταμάτα Κογιαλού.

Όπερέττα Σχολική: "Αχ! αυτός ο Κορός!..."

Λιμπρέτο Μανώλη Ζωρμιάλι, Στίχοι Λάκη Παπιδήμα,

Μουσική Γιάννη Νοτιά.

Πρόσωπα: Κορός Δ. Κωνσταντινίδης, Λιλή, Λιλή Μπονάτσου, Συντακτικούλης Κ. Πραξινός, Μαργαρούλα Έλ. Κουμαριανού, Μπαμπάς Ήλ. Τόλιας, Μαμά Θεοδ. Ράπτου, Τοτός Δ. Λελοΰδας.

Σχολική Όπερέττα: Τα λάθη της Σταμάτας Θ. Σακελλαρίδου
Πρόσωπα: Σταμάτα Έριέττα Κοντογούρη, Κορ Άγκαθάκης Γ. Ίοργανίδης, Κα Άγκαθάκη Κατίνα Κοητικού, Δομισόλ Νικ. Κεράνης, Αναράς Γ. Ποδηματάς, Κυρ-Θωμάς Γιαννακόπουλος, Μαρίνα Κ. Παλκαμπά.

Στο τραγούδι ή μικρή Μαρίνα Στελάκη ή μικρή Μάκια Παπακωνσταντίνου και ή μικρούλα Ρένα Βογιατζή.

Διά τον σκοπόν αυτόν εργάστηκε πολύ το προσωπικόν του Λυκείου που είναι οί έξης:

Γιάννης Νούσιος ή Μουσική διευθυνσις, Γιάννης Σαραλής, Σουφλής, Πελοπίδας Σαράβας, Ι. Θηβαίος, Γκίκας, Μανώλης Ζωρμιάλις καλλιτεχνικήν διευθυνσιν, Καίτη Δρασανάκη, Μαίρη Σταμάτη, Σοφία Κουρουνιώτου, Πιεράκου, Χριστοδούλου, Πασάλη.

Κατά την έκτέλεσιν διεκρίθησαν πάντες οί μαθηταί οί μετασχόντες εις τα της τελετής. Δι' ο και δεν έχομεν παρά να άπευθύνωμεν θερμά συγχαρήτρια εις πάντας τους μαθητάς και μαθητριάς της Σχολής, που με το εϋστοχον παίξιμό τους μάς παρέσχον την ευκαιρίαν μιας τόσο ωραίας ψυχικής και πνευματικής απολαύσεως και να τους ευχηθώμεν ευδόκιμον την άποπεράτωσιν των σπουδών των και ανθόσπαρτον την κοινωνικήν κατόπιν σταδιοδρομίαν των. Εις δέ το Λύκειον Νεοτορίδου ακόμη θερμότερα άπευθύνωμεν συγχαρήτρια διά την τόσο ευκαρπον λειτουργίαν του.

Το «Έγερτήριο»

κωλησία ένας επιπόλαιος στιγμαίος έρωτας. Όποια ήθιπη κατάντια.

Όταν φυσικά σε τέτοιες σάπιες βάσεις στηρίζεται ή άρχη αυτής ταύτης της ζωής μας δε θάπορjση κανένας σήμερα για τα ήθικα έρεπια που διαλύονται γύρω μας, για την κάθε μέρα διαλυόμενη οικογένεια. «Στην ιστορία του πολιτισμού ο γάμος πάντοτε άπετέλεσε το κριτήριο της ήθικότητας ενός λαού». Από κανέναν άλλο θεσμό δεν μπορεί κανένας να κρίνει τόσο για το χαρακτήρα αυτού και τις άπόψεις του για όλα γενικώς τα κοσμικά προβλήματα όσο ακριβώς από τη στάση που παίρνει το πρόβλημα του γάμου. Και ή σημερινή στάσι της κοινωνίας στο ζήτημα αυτό κάθε άλλο παρά παρήγορη και ήθικη χαρακτηρίζεται. Η παρανοημένη γυναικεία χειραφέτηση κι' ο παρεξηγημένος Φεμινισμός, έννοούν σήμερα τη γυναίκα ελεύθερη έρωτική έστία.

Μέ γοργό βήμα σήμερα προχωρεί ή κοινωνία τυφλά στη διάλυση του γάμου και φυσικά και στο γκρέμισμα της οικογενίας. Σήμερα οί σύζυγοι θέλουν να ζήσουν σ' απολαύσεις και για να το κατορθώσουν πρέπει να σπάσουν τα δεσμά που τους έμποδίζουν. Όποια ποταπότης όμως. Κυνηγούν την ευτυχία που ποτέ ίσως έτσι δε θα τη συλλάβουν κι' άπορνεύουν τον οικογενειακό ζυγό και τις φροντίδες του οικογενειακού βίου.

Φυσικά ο γάμος είναι κάτι σαν ζυγός είναι μία διαρκής πάλη άλλ' άς αναλογισθώμε πως μόνο σ' αυτή τη πάλη ώριμάζουμε.

(Συνέχεια εις το προσεχές)

ΤΑ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΤΟΜΗΣ ΤΟΥ Γ. ΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια εκ της σελίδος 696)

Διπλή και πολλαπλή ή συγκίνησις ή ιδιική μου όταν αντικρύζω πάλιν την φυσιογνωμίαν του Γεωργίου Σουρή. Διότι ο Σουρή ήτο δι' έμέ επί ετη μακρά, από της πρώτης μας νεότητος, περισσότερο από σύντροφος, περισσότερο από φίλος, περισσότερο από άδελφός. Τα παιδιά του και τα ιδικά μου είχαν τα δύο μας σπία ως έν. Έγενώοντο, έμεγάλωναν, ανετρεφόντο μαζί. Και ήμεις έμοιραζόμεθα τας ευτυχίας και τας πικρίας της ζωής. Αι πικρία όμως, μαζί με τον Σουρήν, παρήρχοντο με χαμόγελα, διότι ο Σουρής εύρασκε τον τρόπον να διδή ένα τόνον ευθυμον εις όλα, καλά και κακά. Όπως δεν περνα εις την ευλογημένην πόλιν μας ήμερα χωρίς να την φωτίση ο ήλιος ο άττικός, δεν έπερνούσαν και γεγονος, χωρίς να το άρτύση ο Σουρής με άφθονον άλας άττικόν.

Κατ' αυτόν τον τρόπον έέρασε και ή ζωή του, όχι εκείνη, την όποιαν έγνώρισε το κοινόν διά του «Ρωμηού», αλλά εκείνη, την όποιαν έγνώριζαμεν ήμεις, οί έγγύτατοι οικείοι του ποιητού. Με την άνεκτήμητιν σύζυγον, χωρίς την όποιαν και να πάρεξη ακόμη ο Σουρής θα ήτο άδύνατον, και με την σάτυράν του, πόσας άντεμετώπιζε θλίψεις, πόσας άντιπαρήλθε δυστυχίας!...

Τόν έχασαμεν όμως από τινων έτών. Δεν θα πλέξω το έγκώμιόν του. Ήτο τόσοσ ο σύνδεσμός μου μαζί του, ώστε ο,τι άν έλεγα θα είχε χαρακτήρα μεροληπτικόν. Περιορίζω ι λοιπόν, ως Δήμαρχος των Αθηναίων, να εκτελέσω έν στοιχειώδες καθήκον: να μεταφέρω εις μίαν οδόν, άνταξίαν του ποιητού, το όνομά του, το όποτον έδόθη εις ένα άπόμερον δρόμον. Και άρκούμαι ακόμη, άγαπητέ μου Φίλε, να φυτεύσω έδω ένα λιτόν άθάνατον της Άττικής, το όποτον θα συμβολίξη την άθανασίαν του μεγάλου ποιητικού σου έργου.

Μετά το πέρας τών διυλιών κατετέθησαν πολλοί στέφανοι και οί παριστάμενοι άπεχώρησαν.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΖΟΓΙΑΣ

ΙΑΤΡΟΣ

ΔΙΔΑΚΤΩΡ ΜΤ ΕΝ ΑΤΩΝ ΠΑΝΕΡΙΣΤΗΡΙΩ

Ο ΣΤΙΧΟΣ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΣΟΥΡΗ

Ο στίχος του Σουρή και ως σατυρική έννοια και ως έμμετρος στίχος κυλούσεν τόσο καθαρά, άπρόσκοπτα, άβίαστα, ρυθμικά και μελωδικά, όπως τα γάργαρα νερά του ρυακιού που ρέει στο πιο άπάτητο βουνό. Η σύνθεσις του στίχου του δεν έγνώρισε ποτέ την εκτήρησιν, ακόμη περισσότερο ή ομοιοκαταληξία του, ή δέ έπιτυχία του λεξιλογίου του άντεπροσώπευε κατά τον γνησιώτερον τρόπον τόσον κατά την δημοτικήν μορφήν όσιν και κατά την έννοιαν την Έλληνίδα φωνήν. Ήτο δηλαδή έν τφ σημείω τούτο ή άκρα αντίθεσις του κ. Παλαμά—διά να πάρωμεν τον ως καλλίτερον φερόμενον εκ των έπιζώντων ποιητών,—ποι πλεισταί όσαι λέξεις του όχι μόνον δεν σου «κυλούν» τα όπα, αλλά σου τα τζουγκραρίζουν μέχρις αίματώματος, σου τα έεγδέρνουν κυριολεκτικώς, ή δέ έννοιά των εις πλείστα όσα μέρη, χρειάζεται να πιάστες πηρούν διά να την βγάλετε.

Ως φιλοσοφία, το νοιώθωμε αυτό, άλλ' ως ποίημα που πρέπει, διά να έπιτύχη την σκοπό της, να χτυπή απ' ευθείας τον ψυχικό μας παλμό!!!

Πι' αυτό, ο μέν Σουρής μίηξε και τραγούδησε μέσα στα κατάρθα του ψυχικού παλμού της εποχής του, ο δέ κ. Παλαμάς έστάθηκε άπόξω, πολύ μακριά του και το τραγούδι του σαν όμιλία άπευθυνόμενον προς την διάνοιαν, τον άφησε ψυχρό και άδιάφορο πάντα, έκτός από μερικάς που ήθέλησαν διά της διανοίας να τον διοχετεύσουν εις τον αισθηματικόν της κόσμον.

Η ΡΗΓΟΠΟΥΛΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Λόγω πληθώρας ύλης αναβάλλεται, διά το έπόμενον

ΕΚΔΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ

Είχε συμβη ένα τρομερό δυστύχημα. Κι' η χαριτωμένη γυναικόβλα άκουε γύρω της να λένε πως ό άντρας της ήταν αυτός που είχε σκοτωθῇ. Προσπαθούσε να σκεφθῇ τί της έλεγαν. Έφερνε στη φαντασία της σκηνές παρόμοιες που διάβαζε άλλοτε, σ'ής έφημεριδες' κι' επανελάμβανε στον έαυτό της πως το τρομερό πράγμα που συνέβη σ' άλλους, έγινε τώρα σ' αυτήν την ίδια. Τῆς έλεγαν πως το αυτοκίνητο χτύπησε με τὴ δύναμη που έτρεχε πάνω σ' ένα στύλο τηλεγράφου, πως ό άξωνάς του έσπασε και το όχημα άναποδογυρίστηκε.

Κι' η δυστυχισμένη έκλεισε γιά μιá στιγμὴ τὰ μάτια της γιά να φέρη σὸ νοῦ της τὴν εικόνα τοῦ Τζίμ, κάτω ἀπ' τὰ συντρίμματα.

Κάποιος τῆς έβαλε στὰ χεῖλῃ της ένα ποτήρι με νερό. Αὐτὴ όμως σάν ἡ ὑπαρξί της να χωρίσθηκε σὲ δύο, σκέφθηκε :

—Νομίζουν πως θά λιποθυμίσω ! Τί άνόητοι !

Προσπάθησε άκόμα και νὰ τούς χαμογελάσῃ, αλλά τὸ χαμόγελο δὲν ανέβηκε ἴσα με τὰ χεῖλῃ.

“Όλοι τῆς έδειχναν τὴ λύτῃ τους και προσπαθοῦσαν νὰ τὴν παρηγορήσουν πού δὲν θά ξανάβλεπε πιά τὸν αγαπημένο της Τζίμ. Κι' αὐτὴ, έβαζε τὰ δυνατά της γιά νὰ συγκρατήσῃ αὐτὴ τὴ σκέψῃ, μὰ άδιστα. Τὸν έβλεπε τώρα μπροστά της δίπλα τὴν ώρα που έφευγε και τὴν αποχαριτεῖτοσε γελαστός γιὰτί είχε γυρίσει πίσω γιά νὰ τὴν ξαναφιλήσῃ.

—Εἶναι γιά νὰ σὲ θαυμάσῃ κανείς, τῆς εἶπε κάποιος, δειχνεσαι τόσο γενναία! Καί τόσο αγαπημένο άνδρόγυνό! Τρομερό και νὰ τὸ σκεφθῇ κανείς πως ό Τζίμ δὲν θά σοῦ ξανάρθῃ' κι' ἡ φωνὴ πνίγηκε στὰ δάκρυα.

Ποτέ δὲν θά τῆς ξανάρθῃ! Κουταμάρα! Ἡ Φλόρενς άνοιξε τὰ μάτια της κι' εἶδε τὸν ξάδελφό της πού τῆς έλεγε αὐτά.

—Ασφαλώς θά ξανάρθῃ, άπήνησε, μιά φωνὴ πνίγηκε σὸ λαϊμό της και δὲν τὴν άκουσε κανείς. Έδοκίμασε τότε νὰ ξεφωνήσῃ, κι' ἡ φωνὴ τοῦ Τζίμ άντήχησε σ' αὐτιά της :

—Στηρίζου άγάπη μου.

Οἱ έπακόλουθες μέρες ἦσαν άμυδρὴ άνάμνησι τῶν γεγονότων, σάν μέρες όνειρου. Τὸ σπῆτι γέμισε λουλουδία κι' αὐτὴ έχαίροτο γιὰτί ό Τζίμ τ' άγαποῦσε πολύ. Ἡ ζωὴ άρχισε νὰ περνά σάν πρίν. Μόνο σὸ τραπέζι έμενε άδεια ἡ θέσι του, αλλά τὸν έφαντάζετο άπέναντί της όταν θά γύριζε. Δὲν τολμοῦσε όμως νὰ τὸ πῇ σὲ κανένα γιὰτί φοβόταν μὴ τυχὸν τὴν πάρουν γιά τρελλή.

Και κανείς πράγματι δὲν τὴν κατάλαβε. Ἡ ὑπηρετίστρις παραενεύοντο μόνο πού τὴν έβλεπαν νὰ θέλῃ ν' άνακατεῦεται σ'ίς δουλειές τοῦ σπιτιοῦ, νὰ περιποιεῖται τὰ λουλουδία σὸν κήπο, και προθυμοποιοῦντο νὰ τὰ κάρουν όλα καλλίτερα ἀπὸ πρίν γιά νὰ μὴν κουράζεται.

Οἱ βδομάδες περνοῦσαν. Εἶχαν παῦσει πιά νὰ τὴν συλλυποῦνται. Τὸ μυστὶ τῆς όμως ἐγγέλε σὸ ἄλλο μυστὶ σὲς θά ξαναρχόταν. “Ο γιαιρός τὴν ἐξήτασε και τῆς ἐσύστησε ἡσυχία. Ἡ καρδιά της είχε αδυνατίσει πολύ ἀπὸ μιὰ τελευταία της άρρώστια και δὲν είχε καλλιτερέψει. Οἱ φίλοι τοῦ σπιτιοῦ πού ἤρχοντο και τὴν εἰδοῦσαν τὴν παινούσαν: Εἶσθε θαυμασία, έλεγαν, μὴν άφίνετε ν' άπελπίζεσθε. Έκείνη χαμογελοῦσε γιὰτί δὲν μπορούσε νὰ τούς πῇ ὅτι ό Τζίμ θά γύριζε μιὰ μέρα κι' αὐτὸ, γιά νὰ μὴ τούς φέρῃ σὲ δύσκολη θέσι και δὲν ξεύρουν τί νὰ πουν. Αὐτοὶ φυσικά δὲν μπορούσαν νὰ ξέρουν ὅπως ἡ ἴδια. Έφύλαγε τὸ σημειωματάριο τοῦ Τζίμ στὴν τσέπη της και κάθε τόσο τὸ κίτταξε νὰ δῇ τί έκανε κείνη τὴ μέρα.

Ἡ εργασία του τὸν έκανε νὰ ταξειδεύῃ ὅλη τὴ χώρα. Καμμιὰ φορὰ ἐπῆγγαινε στὰ ταξειδία, του με τὸ αυτοκίνητο. Έκείνη παντα έκλεινε τὰ μάτια της ἀπὸ φόβο όταν ἐσκέπτετο τὸ αυτοκίνητο. Καμμιὰ φορὰ ἐπῆγγαινε με τὸ τραῖνο. Καμμιὰ φορὰ έλειπε-μια και δυὸ νύχτες ἀπ' τὸ σπῆτι.

Στὴν άρχὴ τοῦ χρόνου μὲνός όταν ἐπῆγγαινε σὸ Χάμπλετον, τὴν μεγαλιέτερη πόλι κοντὰ τους, έμενε ἐκεῖ δυὸ νύχτες, έπεστρεφε δὲ κατὰ τὴν ώρα τοῦ φαγητοῦ, αλλά καμμιὰ φορὰ και άργότερα.

Οἱ ἡμερομηνίες είχαν γυρίσει πάλι στὴν άναχώρησί του σὸ Χάμπλετον. Οἱ δυὸ νύχτες είχαν περάσῃ. Ἦταν ἡ μέρα πού έπρεπε νὰ γυρίσῃ.

Βοήζε τὸ τηλεγράφημα τὴν ώρα τοῦ φαγητοῦ, τὸ μεσημέρι. Ἦταν άπάνω σὸ βιβλίο τοῦ τηλεφώνου.

Τὸ άνοιξε. Δὲν μπορούσε νὰ θυμῃθῃ έπειτα πως ό φάκελλος πού έσχισε ἦταν άνοιγμένος—τὰ δάκτυλά της έτρεμαν πού τὸ βρήκε ἐκεῖ. Έκτύταξε τὴ σφραγίδα ἀπὸ πού ἤρχετο. Ἦταν

ἀπὸ τὸ Χάμπλετον. Ἡ καρδιά της έπαιξε και έπειτα άρχισε νὰ κτυπᾷ. Ἡ δρασίς σκοτίσθηκε και έπέρασαν ένα-δυὸ λεπτά ὡς πού νὰ μπορέσῃ νὰ τὸ διαβάσῃ. Δὲν πρόσεξε τὴν ἡμερομηνία.

“Φθάνω τὸ βράδυ με τὸ τραῖνο τῶν 8.12. Τζίμ”.

Ἡ καρδιά της έπαιξε πάλι πολλές φορές, ὅπως ό τζαζμπαντίστας κάνει τρεμουλιαχτές κρούσεις σὸ ταμπούρλο, έπειτα κάθησε κάτω.

Ἡ σεροβιτόρα, κτύπησε τὸ καμπανάκι γιά τὸ μεσημεριανὸ φαί και ἡ Φλόρενς ἐπῆγε με άπόφασι στὴν τραπέζαρία.

“Άνοιξε τὰ χεῖλῃ της νὰ μιλήσῃ τῆς Μαίρης. Ἦθελε νὰ πῇ: —Άχ, Μαίρη, ό κύριος θά γυρίσῃ τὸ βράδυ. Θά εἶνε ἐδὼ κατὰ τίς ἐννιάμιση. Θά πάρεῃ ταξί νὰ ἔλθῃ ἀπὸ τὸν σταθμό.

Οἱ λέξεις ἦσαν τόσο συνειθισμένες, γιὰτί της είχε πει τόσες φορές φορές, αλλά δὲν έβγαίναν ἀπ' τὰ χεῖλῃ της.

Ἡ Μαίρη τὴν κίτταξε με άνησυχία.

—Αισθάνεσθε καλά κυρία;

—Καλλίτερα ἀπὸ ποτὲ άλλοτε, πολὺ καλλίτερα. Έγινε τόσο εὐτυχισμένη.

“Άλλ' ἡ Μαίρη, ἀφοῦ τὴν έσέρβισε, έφυγε βιαστικά ἀπὸ τὸ δωμάτιο. “Έξω ἀπ' τὴν τραπέζαρία ἐφύσηξε δυνατὰ τὴ μύτῃ της γιά νὰ μὴν άκουσθῇ τὸ κλάμμα της.

Ἡ Φλόρενς έβαλε φρέσκα λουλουδία σὲ ὅλα τὰ βάζα τοῦ σπιτιοῦ.

Τὴν ώρα τοῦ δείπνου τὸ πρόσωπό της έδειχνε καλλίτερα ἀπὸ κάθε ἄλλη φορὰ.

Εἶχε φορέσει τουαλέττα έσπερίδος ἀπὸ μαῦρο σιφὸν και δαντέλλα. Τὰ μάγουλά της είχαν ροδοκοκκινίσει και τὰ μάτια της σπινθηροβολοῦσαν.

Ἦταν καθισμένη σὸν σοφὰ τοῦ σαλονιοῦ με τὸ εργάχειρό της όταν τὸ ρολόι ἐκτύπησε ἐννιά. Μισὴ ώρα μόνο είχε άκομῃ νὰ περμιένῃ. Τὰ δάκτυλά της έτρεμαν, ὅστε άφησε τὸ εργάχειρο. Έκάθησε ἡσυχῃ και ἐπρόσεχε ν' άκούσῃ.

—Ἦξευρα πως ποτὲ δὲν θάφευγες και νὰ μ' άφήσῃς, ἐστέ-ναξε. Θά μοῦ ἦταν αδύνατο νὰ ζῆσω χωρὶς ἐσένα. Καί γιά σένα πάλι θά ἦταν αδύνατο νὰ ζῆσῃς χωρὶς ἐμένα.

Έκτύταξε τὴν ώρα 9.12. Έντελῆς σιγὴ. Οὔτε ταχυμυδιά. Τὰ δωμάτια τῆς ὑπηρεσίας ἦσαν σὸ πῶμο μέρος τοῦ σπιτιοῦ θεόκλειστα. Έξω ἐπῆσε ό δρόμος τοῦ χωριοῦ ἡσυχώτατος. Ἦταν πολὺ σκοτεινὴ νύχτα και φιλὴ βροχὴ έπεφτε.

Τὸ ρολόι ἐκτύπησε τὴ μισή. Άνεσχηκώτῃ και ἐπερῆμενε. Ἀπὸ μακριὰ άκουσε τὸν θόρυβο αυτοκινήτου.

Έρχόταν κοντινέρα. Ἡ καρδιά της κτυποῦσε τώρα σάν ταμπούρλο. Άντηχούσε μέσ' ταῦτιά της. Ἀλλά τὸ αυτοκίνητο είχε πλησιάσει. Εἶχε κόψει τὴ φόρα του. Εἶχε σταθεῖ ἐξω ἀπ' τὸ σπῆτι.

Σηκώθηκε ὀρθια και έτρεξε πρὸς τὴν πόρτα. Γιά μιὰ στιγμὴ στάθηκε στὴν εἰσοδο και πρόσεξε ν' άκούσῃ. Ἡ καγκιλένια πόρτα τοῦ κήπου έμενε άνοιχτή, βάδισμα άνθρώπου έρχόταν ἀπὸ τὸ μονοπάτι. Τὸ περπάτημα τοῦ Τζίμ. Δὲν μπόρεσε νὰ κινήθῃ.

Τὸν άκουσε νὰ φθάνῃ στὴ μέσα πόρτα και έπειτα ἡ πόρτα άνοιξε. Ένας ψηλὸς άνδρας, με μαῦρο χονδρὸ πανωφόρι αυτοκινητιστοῦ και ζαρωμένο καπέλλο ἦσαν σὸ κάτω μέρος τῆς σκάλας. Έστέκετο με τὰ γόνα πρὸς τὴν σκάλα.

Με μιὰ ὀξεῖα κραυγὴ τέτοιας χαράς, πού ἦταν σχεδὸν πόνος, αὐτὴ έτρεξε πρὸς και κατέβῃ τὴν σκάλα κατακλιώνοντας.

“Ο άνθρωπος, άκούοντας τὴν φωνήν, έστράφη άπότομα. Μόλις ἐπρόλαβε νὰ τὴν πιάσῃ όταν ἐφθασε σὸ τελευταῖο σκαλοπάτι σωριασμένη. Τὰ χέρια της τὰ κρατοῦσε άνοιχτά. Έχαμογελοῦσε και ἡ χαρὰ ἦταν σάν φῶς ἐπάνω σὸ πρόσωπό της.

“Ο διάδρομος γέμισε ἀπὸ φωνές. “Έπειτα ἀπ' αὐτὸ οἱ δούλες έτρεξαν ἀπὸ τὴν πίσω πόρτα τοῦ περιβολιοῦ. “Ο γιαιρός προσε-κλήθητῃ κατῶς κι' ἡ άστυνομία.

Κατὰ τὴν άνάγκασιν ό αυτοκινητιστῆς με τὸ μαῦρο χονδρὸ πανωφόρι και τὸ ζαρωμένο καπέλλο εἶπε τί τοῦ συνέβη. Περνοῦσε ἀργά μέσ' ἀπὸ τὸ χωριό, ἀφοῦ είχε χάσει τὸ δρόμο του. Δὲν έτυχε νὰ βρῇ κανένα νὰ τὸ ρωτήσῃ ἀπὸ πού ἦταν ό μεγάλος δρόμος. Εἶδε τὰ φῶτα τοῦ σπιτιοῦ άναμένα και άπεράσισε νὰ σταθῇ και ρωτήσῃ πού βρισκόταν. Έββαλε τὸ χέρι του νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα, πού δὲν ἦταν φαίνεται κλεισμένη καλὰ και άνοιξε μόλις άκούμησε τὸ χέρι του. Εγγύρισε νὰ δῇ πού ἦταν τὸ κουδούνι όταν ἡ γυναῖκα έπεσε κατακλιώνοντας μέσα στὰ

ΤΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

ΠΩΣ ΘΑ ΕΙΝΕ Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Ἡ ἐπιστήμη, ἐξετάζουσα τὴν σταθερὰν πρόοδον τῆς ἀνθρωπίνης νοημοσύνης, διὰ μέσου τῶν παρελθόντων αἰώνων μέχρι σήμερον, διερωτᾶται πῶς θά ἐξελιχθῇ ἡ νοημοσύνη τοῦ ὑπερανθρώπου τοῦ μέλλοντος.

Πολλοὶ εὐφάνταστοι μυθιστοριογράφοι περιγράφουν τοὺς προηγμένους κατοίκους τοῦ “Αρεως ὡς ὄντα με τεραστίας κεφαλὰς. Ἀλλ' ἡ ἐπιστήμη γνωρίζει ὅτι ἡ αὐξήσις τῆς νοημοσύνης τοῦ ἀνθρώπου τοῦ μέλλοντος δὲν θά συνοδεύεται ἀπὸ αὐξήσιν τοῦ ὄγκου τοῦ κρανίου του. Τὸ μέγεθος τῆς κεφαλῆς ὡς και τὸ βάρος και τὸ μέγεθος τοῦ περιεχομένου ἐν αὐτῇ ἐγκεφάλου δὲν αποτελοῦν μέτρον τῆς διανοητικῆς ικανότητος.

Ἡ συγκριτικὴ ἐξέτασις πιθήκων και ἀνθρώπων δεικνύει ὅτι τὸ κρανίον τοῦ γορίλλα και ὁ ἐγκεφαλὸς του, ἔχουν περίπου τὸ ἴδιον μέγεθος με τὸ κρανίον και τὸν ἐγκεφάλον τοῦ νοημονεστεροῦ ἀνθρώπου τῆς σήμερον. Καί τὰ κρανία τῶν προϊστορικῶν ἀνθρώπων παρουσιάζουν ἀκριβῶς τὸ ἴδιον μέγεθος και τὴν ἰδίαν ἐγκεφαλικὴν κοιλότητα με τοὺς σημερινούς ἀνθρώπους. Ἡ διαφορὰ ἐγκνεται εἰς τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιφανείας τῶν ἐγκεφάλων αὐτῶν.

Τὴν μεγαλιέτεραν σημασίαν ἔχει ἡ προσθία ὄψις και ἡ κορυφὴ τοῦ ἐγκεφάλου. Εἰς αὐτάς ἐδρεύουν αἱ ἱκανότη-τες τῆς σκέψεως. Τὸ ὀπίσθιον και κατώτερον μέρος τοῦ ἐγκεφάλου σχετίζεται κυρίως με τὰς αἰσθήσεις, τὴν ὄσφρησιν, τὴν ὄρασιν, τὴν ἀφῆν, τὴν γεῦσιν, τὴν ἀκοήν. Εἶνε ἐνδιαφέρον ὅτι τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου, τὸ ὁποῖον σχετίζεται με τὰς αἰσθήσεις, πολὺ ὀλίγον εἶνε περισσότερον ἀνεπτυγμένον ἀπὸ ὅσον εἰς τοὺς πιθήκους, και κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅχι τόσο ἀνεπτυγμένον ὅσον εἰς τοὺς ἐγκεφάλους τῶν προγόνων μας τῆς λιθίνης ἐποχῆς. τῶν ὁσίων ἡ ζωὴ ἐξηρτάτο ἀπὸ τὴν ὀξύτητα τῆς ὄσσεως, τῆς ἀκοῆς και τῆς ὄσφρησεως.

Καταφανὴς γίνεται ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ νεωτέρου διανοητικοῦ ἀνθρώπου και τοῦ πιθήκου, εἰς τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ἐγκεφάλου. Τὰ ἐγκεφαλικά κύτταρα τῆς σκέψεως και τοῦ συλλογισμοῦ, τὰ σπουδαιότερα ἐξ ὅλων τῶν ἐγκεφαλικῶν κυττάρων, εὐρίσκονται πλησιέστατα πρὸς τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ ἐγκεφάλου, σπανίως εἰς βάθος πλέον τῶν 50 ἢ 100 κυττάρων. Ἐὰν ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ἐγκεφάλου το τελείως λεία, ὅπως ἡ ἐπιφάνεια ἐνὸς αὐγοῦ, ὁ ἀριθμὸς τῶν φαίων αὐτῶν κυττάρων θά ἦτο λίαν περιορισμένος. Διὰ νὰ χωρέσων τὰ ἐννέα ἢ δέκα δισεκατομμύρια ἐξ αὐτῶν, τὰ ὁποία αποτελοῦν τὸν σκεπτικὸν μηχανισμόν ἐνὸς σημερινοῦ ἀνθρώπου, ἡ φύσις θά έπρεπε νὰ εὐρύνη τὸ κρανίον, ὥστε νὰ ἔχῃ διάμετρον ἐνὸς τοῦλάχιστον μέτρου.

Ἀντὶ ὅμως νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν μέθοδον αὐτὴν και νὰ φουσκώσῃ τὸ κρανίον ὡς σφαῖραν ἀεροστατοῦ, διὰ νὰ χωρέσων τὰ ἐγκεφαλικά κύτταρα, ἡ φύσις ἐπρότιμῃσε τὴν μέθοδον τῆς συμπίεξεως τῆς ἐπιφανείας τοῦ ἐγκεφάλου. Ἡ ἐπιφάνεια παρουσιάζει βαθείας αὐλακας, τὰς καλουμένας ἐγκεφαλικάς πτυχάς. Ἡ φαία οὐσία τοῦ ἐγκεφάλου παρακολουθεῖ τὰς πτυχάς ταύτας και οὕτω δημιουργεῖται πολὺ μεγαλιέτερα ἔκτασις διὰ τὰ φαία ἐπιφανειακά κύτταρα.

Ἡ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ πιθήκου, τοῦ προϊστορικοῦ ἀνθρώπου και τοῦ σημερινοῦ νοήμονος ἀνθρώπου, ἐγκνεται ἀπλοῦστα εἰς τὸν ἀριθμὸν, τὸ βάθος και τὴν πλοσὴν τῶν πτυχῶν τούτων.

Ἡ ἐπιστήμη ὅθεν συμπεραίνει ὅτι ὁ ὑπερανθρώπος τῶν μελλοντικῶν αἰώνων δὲν θά ἔχῃ μεγαλιέτερον κρανίον, οὔτε περισσότερον ἐγκεφάλον, ἀλλ' ὁ ἐγκεφαλὸς του θά εἶνε πολὺ βαθύτερα και πολυπλοώτερα διακυλωμένους.

“Ο Ἀμερικανὸς καθηγητῆς Ἑρρίκος “Οσμπερ ἐξέτελεσε τελευταίως λίαν ἐνδιαφέροντα πειράματα ἐπὶ τοῦ θέ-

μάτος τούτου. Ὡς συμπέρασμα τῶν ἐρευνῶν του συνάγει ὅτι ἡ ἐξέλιξις τοῦ ἀνθρωπίνου ἐγκεφάλου δὲν ἐτερματίσθη και ὅτι ὁ σημερινὸς ἀνθρώπινος ἐγκεφαλὸς ἀποτελεῖ μᾶλλον τὸν πρόδρομον τοῦ τελειότερου ἐγκεφάλου τῶν μελλοντικῶν γενεῶν.

Τὴν γνώμην ταύτην τοῦ Ἀμερικανοῦ καθηγητοῦ συμμερίζονται και οἱ πλείστοι τῶν ἐπιστημόνων. Βεβαίως κανεὶς ἐξ αὐτῶν δὲν δύναται νὰ προεῖπῃ ἀκριβῶς πῶς θά εἶνε ὁ ὑπερεγκεφαλὸς αὐτὸς τοῦ μέλλοντος. Ἀναμφιβόλως θά ἔχῃ δυνάμεις και ἱκανότητας τὰς ὁποίας οἱ σημερινοὶ ἀσθενεῖς ἐγκεφαλοὶ δὲν δύνανται οὔτε νὰ φαντασθοῦν. Ἀλλὰ καθὼς δεικνύει ἡ μέχρι σήμερον ἐξέλιξις τοῦ ἐγκεφάλου, τὸ γενικὸν σχῆμα και ἡ κατασκευὴ του θά μείνῃ και εἰς τὸ μέλλον ἡ ἴδια.

Τὸ τμήμα τὸ ὁποῖον δεικνύει τὴν μεγαλιέτεραν ἀλλαγὴν εἶνε τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ἐγκεφάλου. Εἰς τὰ κατώτερα ζῶα, ὡς εἰς τὰ ἐρπετὰ και τὰς σκύρκας, τὸ τμήμα αὐτὸ τοῦ ἐγκεφάλου εἶνε σχετικῶς ἀσήμκντον. Καθόσον ἀνερχόμεθα εἰς τὰ ἀνώτερα ζῶα, ὡς τὴν γάταν, τὸν σκύλλον ἡ τὸν ἐλέφαντα, τὸ τμήμα αὐτὸ τοῦ ἐγκεφάλου γίνεται ἐπὶ μᾶλλον και μᾶλλον προεξέχον. Καί ἐκ τοῦ λόγου τούτου ὡς και ἐξ ἄλλων οἱ ἐπιστήμονες ἤσαν πεπεισμένοι ὅτι τὸ μέρος τοῦτο τοῦ ἐγκεφάλου ἀποτελεῖ τὴν ἑδραν τῶν ἀνωτέρων διανοητικῶν ἱκανοτήτων, αἱ ὁποῖαι ἐξυπονοοῦνται με τὴν λέξιν “νοημοσύνη”.

Ἐκ τῶν ἐργασιῶν ἀφ' ἑτέρου τῶν “Αγγλων καθηγητῶν Γίλνεϋ και “Ελνιστ Σμιθ ἐπὶ τῆς ἐξελίξεως τοῦ ἐγκεφάλου, ἀποδεικνύεται ὅτι τὰ φαία κύτταρα αὐξάνουν σὺν τῷ χρόνῳ ἀριθμητικῶς. Οἱ προϊστορικοὶ ἀνθρωποπίθηκοι εἶχον περισσότερα τοιαῦτα ἀπὸ τοὺς ἀπλοὺς πιθήκους. Οἱ νεώτεροι ἀνθρωποὶ ἔχουν περισσότερα ἀπὸ τὸν ἀνθρωποπίθηκον. Συνεπῶς ἐν τῇ ἐξελίξει τῶν αἰώνων τὰ φαία αὐτὰ κύτταρα θά πολλαπλασιασθοῦν ἐτι μᾶλλον και ἀκριβῶς ὁ πολλαπλασιασμὸς αὐτὸς θά δημιουργήσῃ τὸν ὑπερεγκεφάλον.

“Ο ἐγκεφαλὸς τοῦ ὑπερανθρώπου τοῦ μέλλοντος θά εἶνε ὀλίγον τι μεγαλιέτερος, ἡ ἐπιφάνειά του θά εἶνε περισσότερον διηυλακωμένη και τὰ φαία κύτταρα του πολυκριμότερα ἢ ὅσον σήμερον. Ἡ σκέψις θά εἶνε τελειότερα, ἡ ὁμιλία εὐκολώτερα και σαφεστέρα, τὰ παιδία θά μανθάνουν νὰ ὁμιλοῦν εὐκολώτερον. Αἱ κινήσεις τῶν μελῶν τοῦ σώματος θά εἶνε πλέον καθωρισμένοι και καλλίτερον ἐξελιγμένοι.

Ἡ ἐντασις τῶν συναισθημάτων και ἡ ὀξύτης τῶν αἰσθήσεων κατὰ πᾶσαν πιθανότητα δὲν θά αὐξηθοῦν, τοῦναντίον θά ἐξασθενήσουν. “Ο ὑπερανθρώπος δὲν θά αἰσθάνεται τίποτε πού νὰ μὴ τὸ αἰσθάνεται ὁ σημερινὸς ἀνθρώπος, δὲν θά βλέπῃ τίποτε περισσότερον ἀπὸ ὅσα βλέπῃ ὁ ἀνθρώπος τῆς σήμερον, δὲν θά ὀσφραίνεται καλὸν περισσότερον ἀπὸ ἡμᾶς. Ἀλλὰ θά εἶνε ἱκανὸς νὰ κάμῃ θαύματα σκέψεως, τὰ ὁποία κανεὶς ἀπὸ τοὺς σήμερον ζών-τας ἀνθρώπους δὲν θά δύναται νὰ φαντασθῇ.

ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΑ ΑΓΑΠΗ

Τὸ αἰώνιο τὸ παρῶν και τὸν αἰώνιο πόνο. Μὲς στῆς νυχτιάς τὴ σιγαλία τ' άκουσα και ζυγόνω. Ζυγόνω σὸ παρῶν, πού μιὰ μικροῦλα κλάιει, Ποῦχασε τὴν ἀγάπῃ της και στὴ νυχτιά τὸ λεί.

Και δίχως ἐκείνη νὰ με ἴδῃ, δίχως νὰ μ' άγνοοῖσῃ, Τῆς πέταξα τριαντάφυλλα, πού μόλις είχε άνθισει. Τὸ πήρε και τὸ μύρισε, γύρισε τὸ κεφάλι... Χαμογελώντας σκέφτηκε: «Καινούργι' ἀγάπῃ παιί».

Κ. Α. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

ΟΙ ΞΕΝΟΙ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΗΛΙΟΣ, ΣΕΛΗΝΗ ΚΑΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΕΛΦΟΥΣ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΝ ΛΟΥΪΣ ΓΚΟΛΝ ΕΙΣ ΤΟ "ΓΚΡΑΦΙΤΥ."

Συμβουλευώ τόν μέλλοντα νά επισκεφθῇ τὰς Ἀθήνας ὅπως μεταβῇ εἰς Ἑλλάδα μέσῳ Βρινδησίου. Εἶναι τὸ κατώφλιον τῆς Ἑλλάδος. Θά μεταβῇ ἐκεῖ διὰ τῶν ἰονίων νήσων καὶ διὰ τῶν δυτικῶν βουνῶν. Θά διέλθῃ διὰ μέσου αἰώνων μεσαιωνικοῦ σκότους. Βαθυμῶδὸν ἀρχίζει τὸ φῶς. Αἱ Ἀθήναι ἐμφανίζονται πέραν τῶν ὁρέων καὶ τῶν κοιλάδων ὡς ὁ ἥλιος ὅταν ἀνοίγῃ τὸν δρόμον τοῦ διὰ μέσου τῶν συννέφων. Ὁ Παρθενὼν εἶναι ἐκεῖ ἀπαράμιλλος ἐνώπιόν του.

Τὴν ἐπομένην τῆς ἀναχωρήσεώς μας ἀπὸ τὸ Μπρίντιζι εἶδον τὴν Κέρκυραν νὰ ἀπλώῃ μεγαλοπρεπῆ τὰ ὄρη καὶ τὰς πεδιάδας τῆς κάτω ἀπὸ τὸν πρῶτον οὐρανόν. Πλουσία εἰς ἀμπέλους ἡ νῆσος μὲ τὰς ἀργυρὰς ἐκτάσεις τῶν ἐλαιῶνων τῆς καὶ τὰς μακρὰς σειρὰς τῶν κυπαρίσσω, ποὺ ὑψώνονται ὡσὰν μαῦρα φαντάσματα.

Μετ' ὀλίγον τὸ πλοῖον εἰσῆρχετο εἰς τὸν λιμένα διερχόμενον μεταξὺ τῶν δύο μεγάλων πύργων.

Σήμερον εἶναι ἡ ἡμέρα ποὺ οἱ Κερκυραῖοι περιφέρουν τὰ λείψανα τοῦ προστάτου τῆς νήσου τῶν ἀγίου Σπυριδωνος μὲ τεραστίαν καὶ ἀνημμένην λαμπρότητα, ἡχοὺς μουσικῶν καὶ ρυθμικῶν ἁρμονικῶν χρωμάτων. Ἐδύνατο ἀπὸ τὸ κατάστρωμα, ὅπως βλέπουν τὴν σκηνὴν τοῦ θεάτρου οἱ θεαταί, τὴν λιτανεὶαν παρελαύνουσαν ἐμπροσθέν μας βραδέως καὶ μεγαλοπρεπῶς. Ἡ ἡμέρα εἶναι πρὸς τὸ τέλειμα τῆς, ἡμέρα ἐλεγεῖα καὶ κυπαρίσσω καὶ ροδοστολισμένων φρακτῶν, πλήρης εἰδωλολατρικῶν ἀναμνήσεων.

Ἀργότερα ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Ἰτέαν, τὴν πόλιν αὐτὴν, ἡ ὁποία εἶνε τοποθετημένη ὡς κόσμημα μέσα εἰς τὸν κυανὸν ὁρίζοντα τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου καὶ ὁπότεν ἀρχίζει ἡ πορεία πρὸς τὸν Παρνασσόν καὶ τοὺς Δελφοὺς, ἀνάμεσα στοὺς λαίμους τῶν φωτεινῶν βράχων.

Οἱ Δελφοὶ εἶνε τόπος μυστηρίου καὶ ἀποκαλύψεως, δίδων τελείαν ἰδέαν τῆς Ἑλλάδος. Ἰδέαν τῆς ἡμέρας καὶ τοῦ λαοῦ. Δὲν δύναται οὔτε νὰ προεικασθῇ, οὔτε νὰ ἀναδημιουργηθῇ. Ἀνακαλύπτει ἀπ' εὐθείας τὰ μυστικά των. Οἱ Δελφοὶ τὸ ἀνώτατον ἑλληνικὸν μαντεῖον, ἀφοῦ ἐσίγησεν ἐπὶ δύο χιλιετηρίδας, ὁμίλησε καὶ πάλιν ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ τὰ χεῖλη τοῦ Ἀπόλλωνος ἐκινήθησαν.

Τὰ βουνὰ περὶ τῶν Δελφῶν ἔχουν τὴν μέγαν μαγείαν καὶ ὠραότητα, ὥστε ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος φαίνεται ξένος πρὸς αὐτὰ καὶ ὡς ἀνήκων εἰς ἄλλον ὑποδεέστερον πλανήτην.

Ἐπὲρ τὸν ἱερὸν περίβολον ὅθεν ὠδήγει ἡ ἱερὰ δὸς μεταξὺ τῶν στυλίων ἀφιερωμάτων τῶν ἑλληνικῶν φυλῶν, ἀπὸ ναοῦ εἰς ναόν, εἰς τὰ χεῖλη αὐτοῦ τοῦ θεοῦ, ὑφύονται οἱ Φωτεινοὶ Βράχοι. (Αἰγλήεντα Οὐρεα). Ἀπὸ ἐν χάσμα τοῦ Παρνασσοῦ ἀναπηδᾷ ἡ Κασταλία πηγὴ ὅπου ἐλούοντο οἱ προσκυνηταὶ τοῦ μαντείου.

Καὶ ὅμως τὸ πρῶτ' ἐφάνη ὅτι ὁ θρίαμβος τῆς Ἑλλάδος δὲν εἶχε ἀρχίσαι ἀκόμη. Ἐνὰ βοσκόπουλον ἐπαίξε καὶ πρὸς τὸν μελωδικὸν αὐλὸν του. Ἡκούετο ὁ κρότος τοῦ ἐκμαντὰ ἐργαλεῖα τῶν γλυπτῶν ἐπάνω εἰς τὰ ἀγάλματα. Ἡ ἡχώ τῶν ποιημάτων ποὺ ἀπήγγελλαν οἱ ποιηταί. Τὸ μεσημέρι ἡ Ἑλλάς ἐπλεε εἰς χρυσόν. Τὰ ἐκπαγλὰ ἀγάλματα τοῦ περιβόλου τοῦ Ἀπόλλωνος, ὡς μαρμαρίνον δάσος ἡπλώναν παντοῦ τοὺς κάλυκας καὶ τοὺς κλάδους των.

Ὁ Περικλῆς εἰς τὰς Ἀθήνας διέτασεν νὰ ἀνεγερθῇ ὁ Παρθενὼν σκορπίζων τὴν λάμψιν τοῦ ἀνὰ τὴν ἑλληνικὴν χώραν ὡς κύμα φλεγόμενων ἀνθέων. Σήμερον διὰ πρώτην φοράν εἰς τὸ Δελφικὸν θεάτρον ἐπαίξετο νέα τραγωδία τοῦ

Σοφοκλέους. Τὸ δειλινὸν ἡ λάμψις ἐχάθη ὀπίσω ἀπὸ ἀργυρὰ καὶ τριανταφυλλένια χρώματα. Ἐμνεῖν μόνον ἡ γοητεία. Τὰ ὄρη δὲν εἶχαν πλέον ὄψιν αὐστηράν. Ἀπλῶς ἦσαν τὰ ὠραιότερα ὄρη τοῦ κόσμου. Οἱ κορυφαῖοι ἐφαλλαν εἰς τὴν ἀκρὰν τοῦ δρόμου, οἱ ἱέρακες ἐκρῶσαν ἐπάνω εἰς τοὺς Φωτεινοὺς Βράχους. Καὶ πέρα ἀπὸ τοὺς κρημνοὺς ἀντήχουν οἱ κώδωνες τῶν αἰγῶν ποὺ ἐπέστρεφαν εἰς τὰς μάνδρας των.

Σιγὰ-σιγὰ τὸ λυκόφως ἔσθυσεν καὶ τότε δυναμωμένο τὸ φεγγάρι ἔχυνε ποταμὸς ἀπαλὸς φῶτος, ἐπάνω στὰ μονοπάτια τῶν Δελφῶν. Τὰ βουνὰ ὠμοιάζαν μὲ ἀτμούς, αἱ στήλαι τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος ἀφομοιωθήσαν μὲ τοὺς αἰθέρας. Ἐνὰς μῦθος, ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ μῦθος ὁμοῖον τοῦ ὁποῖου τὰ πνεύματα θεῶν καὶ ἀνθρώπων δὲν κατὼρθωσαν νὰ δημιουργήσων. Ἰσως νὰ μὴ εἶναι ἀληθινὴ ἡ ἱστορία καὶ ἴσως Ἑλλὰς νὰ μὴ ὑπῆρξε ποτέ! Βραχνὸς κρωγμὸς κρουσθῆναι ἔσχιεν ἐκείνην τὴν ὥραν τὴν ὁμίλησιν τοῦ φεγγαρίου.

Ἐπρὸς τὴν Κόρινθον. Εἰς τὸν σιδηρόδρομον τοῦ Δαμασκίου δὲν ὑπῆρχε πλέον θέσις καὶ ἡναγκάσθη νὰ τοποθετηθῇ εἰς τὸ βαγόνι τῶν ἀποσκευῶν. Ἀλλ' ἀπεζημιώθη ἐπαρκῶς διότι ἐκεῖ εὗρον ὅτι ἐξήτουν.

Τὶ νομίζετε; μίαν λατέρναν, τὴν ὁποίαν ἕνας πλανόδιος τυχοδιώκτης περιέφερον εἰς τοὺς δρόμους καὶ κατέθελε τοὺς νεωτέρους Ἑλληνες. Τὴν ἡγόρασαν καὶ τοιοῦτο-τρόπως ἦμουν ἰδιοκτήτης τοῦ πλέον θαυματουργοῦ πράγμα-τος εἰς τὸν κόσμον. Ἰδοὺ πῶς ἔγινα ὀργανοπαίκτης.

Ἡ Κόρινθος ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων ὑπῆρξεν ὀνομαστή διὰ τὴν πολυτέλειαν καὶ τὴν ἡδονήν της. Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῇ κανεὶς ἐκεῖ πολυτελέστερον ἀντικείμενον ἀπὸ μίαν πολυτολισμένην λατέρναν, οὕτε εὐχαριστότερον πρᾶγμα ἀπὸ τοῦ τὰ τὴν γυρῆξιν καὶ νὰ σκορπίξῃ τοὺς γλυκοὺς ἡχοὺς της. Τὰ κορίτσια ἐστηκὼν τοῦ ἀπὸ τὴν θέσιν των καὶ ἔτρεχαν νὰ μὲ περιτριγυρίσουν ἐνῶ μὲ τὰ γεμάτα ἐκφρασιν πρόσωπά των ἀναπαρίστων τὰς μορφὰς ποὺ εἶναι ἐξωγραφισμέναι ἐπάνω εἰς τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ἀγγεῖα.

Ὁ πῖλος καὶ τὰ θυλάκιά μου ἐγέμιναν μὲ ἀμέτρητα δεκάλεπτα μικρὰς ἀξίας βεβαίως, ἀλλὰ ἀρκετὰ διὰ νὰ μοῦ προμηθεύσουν τὸ κόκκινον κρασί καὶ τὸν ὀδελιαν. Περιέφερα τὸ ὄργανόν μου εἰς κάθε ἀκρὰν τοῦ κυανοῦ κόλπου τῆς Κόρινθου διασκεδάζων τοὺς στρατιώτας τὴν σιγὴν ποὺ ἡρεῖων ἐντυνειδῆτως τὰ ὑποκάμισά των. Οἱ καταστηματαρχαὶ καὶ οἱ ἰδιοκτῆται ἐστιατορίων ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ καταστήματά των καὶ μοῦ προσέφερον μεγάλα πινάκια φαγητοῦ. Ἀνέξων αἱ ἀρχαῖαι παραδόσεις. Ἀλλὰ ἕνα πρῶτ' ἀνεχώρησα μόνος χωρὶς τὴν λατέρναν μου καὶ ἀνερχομένη εἰς τὸ φρούριον τῆς ἀκροκωρίνθου. Ἡ ἡμέρα ἔκει-το εἰς τοὺς πύδας μου. Ἡ Ἀρκαδία ἐξετυλίγετο ὀπισθεν μου ἐνῶ ὁ Παρνασσὸς καὶ ὁ Ἑλικὼν ὠρθεύοντο καταντικρὺ μου. Εἰς τὴν ἀπύστασιν καὶ πέραν τῆς Σαλαμίνος, ἀνταύγεια φλεγόμενης πέτρας προσέβαλε τὴν ἑρπύνην μου. Ἦσαν αἱ στήλαι τοῦ Παρθενῶνος, τὸ ἰνδαλμα τῶν ὀνείρων καὶ τῶν περιπλανητέων μου. Καὶ μετ' ὀλίγας ἡμέρας μετεφέρθη ἐκεῖ ἐν σώματι. Τὸ προσκύνημά μου ἐξετελεῖτο.

Ἐνὰς βοσκὸς πρὸς τὴν Ὀλυμπίαν μοῦ εἶχε χαρίσει τὴν ἀγκυλωμένην ράβδον τοῦ ἡ ὁποία μὲ συνώδευσεν μέχρι τῶν ὀνείρων. Οἱ κόποι καὶ αἱ κκουχταὶ παρήλθον καὶ ἐλθον νῆθησαν ἐνώπιόν τῆς ὑπερτάτης δόξης τοῦ Παρθενῶνος. Ὅλα τὰ ἄλλα δὲν ἦσαν παρὰ σκῆαι αὐτῇ ἡ Σπάρτη

ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΣ

Ἐνὰ ρητὸν φέρει «τοὺς γιγνόμενους μετὰ τοὺς δασκάλους ὡς τοὺς σχολαστικότερους τῶν ἀνδρῶν». Ἐκεῖ λάθος ὁμοῖος τὸ ρητὸν. Μᾶς τὸ διαπιστώνει ὁ ἐν Ρεθύμνι τῆς Κρή-ιατρὸς κ. Γ. Τσουδερός, ἀδελφὸς τοῦ Διοικητοῦ τῆς Τρα-πέζης τῆς Ἑλλάδος κ. Ἐμμ. Τσουδεροῦ. Ἐδημοσίευσε σὲ μιὰ ἐφημερίδα τῆς Ρεθύμνης ἕνα ἄρθρον περὶ Ἐπιμελη-τηρίων κλπ. τὸ ὁποῖον θὰ ὑπέγραφε καὶ ὁ καλλίτερος λο-γοτέχνης καὶ τὸ ὁποῖον φέρει τὸ μέγιστον τῶν χαρισμά-των, τὸ χάρισμα τῆς ἐντελεστερίας ἐκλαϊκεύσεως, ἀνεξαρ-τήτως τοῦ οὐσιαστικοῦ περιχομένου του, τὸ ὁποῖον δὲν μᾶς ἐνδιαφέρει ἐνταῦθα, ἀλλ' οὔτε καὶ ἔχομεν ἐιδικότη-τα διὰ νὰ τὸ ἐξετάσωμεν. Ἐδῶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἐπιλήσω-μεν μόνον διὰ τὴν ἐκλαϊκευτικὴν του ἀξίαν, ποὺ δύνα-ται νὰ τὸ ἐννοήσῃ τελείως, ποὺ δύναται νὰ συλλάβῃ καὶ τὴν βαθυτέραν του σκέψιν καὶ νὰ κατανοήσῃ καὶ τὴν συνθεωτέραν του ἐννοίαν καὶ ὁ πῶς χειττοκέφαλος ὁ-σον καὶ ὁ πῶς σοφολογιώτατος. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς ἐγκρίται ἡ ἀξία τοῦ ἐκλαϊκευτοῦ.

Ὅπως δὲ εἰς πολλὰ πράγματα σημαντικώτατα διὰ τὴν ζωὴν μας, δὲν δίδομεν καμμιὰ ἢ σχεδὸν καμμιὰ σημασίαν, εἴτοι καὶ μὲ τὸ ζήτημα τῆς ἐκλαϊκεύσεως. Οἱ πλείστοι, σχεδὸν ὅλοι, δὲν δίδουν καμμιὰ σημασίαν, σὲ ζήτημα αὐ-τὸ, ἐνῶ συνδέεται στενωτάτα καὶ ἀμεσώτατα καὶ μὲ τὴ μόρφωσιν τοῦ λαοῦ—πῶς θὰ μορφωθῇ ὁ λαὸς ἀπὸ γραφόμε-να ποὺ δὲν τὰ ἐννοῇ ὅχι μόνον πλήρως, ἀλλὰ πολλὰς φο-ρές καὶ καθόλου—ἀλλὰ μὲ τὸν τελειότερον καταρτισμὸν τοῦ πολίτου ὡς τοιοῦτου. Πολλοί, πλείστοι, νομίζουν ὅτι «ἐκλαϊκεῖν» σημαίνει τὸ ν' ἀντικαθιστῶμεν τὰς ἀρ-χαῖζουσας λέξεις μὲ λαϊκὰς. Πλάνη οἰκτρά. Ἀλλὰ τὸ θέ-μα ὅχι τόσον ἀπλὸν ὅσον φαίνεται, ὅς τὸ διακρίνομεν διὰ νὰ τὸ ἀναπτύξωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον. Ἀφοῦ δὲ συχαρώμεν τὸν κ. Τσουδερόν διὰ τὸ πολῦτιμον ἐκλαϊ-κευτικὸν ταλαντόν του, ἔχομεν νὰ τοῦ υποβάλωμεν τὴν γνώμην νὰ παραιτήσῃ τὴν ἱατρικὴν καὶ νὰ ἐπιδεθῇ εἰς τὴν δημοσιογραφίαν, πρὸς ὅλην μὲν ζημίαν τῶν μεγά-λων, πρὸς ὅλην ὅμως ὠφέλειαν τῶν ἀναγινωστῶν του μεγαλειότεραν, τοὺς ὁποῖους τὰ ἐκλαϊκευμένα μὲ τὴν σαφήνειαν δημοσιεύματα τοῦ θὰ ἐμὲρσαν καὶ θὰ διαπαί-δαζοῦν βαθύτερα, πληρέστερα. Ἡ θεραπευτικὴ τὸν ἀ-πόδοσις ἐδῶ θ' ἀπέβαινε μεγαλειότερα καὶ εὐρυτέρα παρὰ εἰς τὴν ἱατρικὴν.

ΠΟΙΟΣ ΕΓΕΝΝΗΣΕ ΤΟ ΘΕΟ

Κάποτε σ' ἕνα χωριὸ τῆς Κρήτης, ἕνας ἐρώτησε κά-ποιον ἄλλο χωριανὸν τοῦ, ἀνθρώπου «κοσμογυρισμένος» ὅπως ἔλεγε ὁ ἴδιος καὶ ὑπερηφανεύετο γι' αὐτὸ, ποῖος ἐγέννη-σε τὸ θεὸ «Τουτὸν δὲ δὲ σύντεκεν δὲν κατέει; Ἡ θεοὺλίνα τὸν ἐγέννησε». «Καλὰ καὶ τὴ θεοὺλίνα ποῖος τὴν ἐγέννη-σε;» ξαναρώτησε ὁ ἄλλος μὲ μεγαλυτέραν περιέργειαν. «Αἱ μὲν εἶμαι δὲ καὶ ἐκατὸ χρόνῳ νὰ κατέω ποῖος τὴν ἐ-γέννησε τὴ θεοὺλίνα...» ἀπάντησε ὁ «κοσμογυρισμένος».

καὶ αἱ Μυκηναὶ ἐμπρὸς εἰς τὴν κεντρικὴν αὐτὴν ἀποκά-λυφιν. Ὁ Παρθενὼν ἀνίστατο ἀπὸ τὸν λόφον τῶν τάφων, ὅχι ὡς ζῶσα διαθήκη τοῦ ἀθανάτου κάλλους, ἀλλ' ὡς σκε-λετὸς δεσπόζων τοῦ κόσμου τούτου τῆς πορακμῆς.

Καὶ ὅμως ἡ αὐταπάτη ἔχει τέλος. Εἴτε τὸν ἥλιον βλέπετε νὰ κυλᾷ ἐπάνω ἀπὸ τὸ ἀφρισμένον κύμα, εἴτε τὸ πτερύγιμα τοῦ πτηνοῦ ἀκούετε κάπου ἐκεῖ, τὸ γεγονός εἶναι ὅτι ζοῦν πάντοτε αἱ Ἀθήναι. Ἀντιλαμβάνεσθε μοι-ραίως τὴν ἀποκάλυψιν. Βλέπετε τὸν βορρὸν ὅπου ἔκειεν ἡ ἀσβεστος λυχνία τῆς ὁποίας τὸ ἐλαῖον παρήγετο ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς ἐλαίας τῆς Ἀθηνᾶς. Ἡ ἰδίᾳ λυχνία καίει καὶ σήμερον ἐκεῖ. Βλέπετε τὰς λευκοφόρους παρθένους φερού-σας κἀνίστρα ἀπὸ ἀνθὲ διὰ τοὺς βορρὸς τῆς Ἀθηνᾶς. Τὰ σφάγια δὴν γοῦνται εἰς τὸ θυσιαστήριον. Ἀκούετε τὸν ἐλα-φρὸν ψίθυρον τῶν χειλέων, τὴν γοργὴν ἡχώ τὸν ἀθῶον γέ-λωτος τῶν παρθένων. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀρκετόν. Δὲν ἀρκεῖ τὰ γνωρίζετε πῶς προσήχοντο, πρέπει νὰ μάθετε καὶ πῶς ἔζων, τί ἔτρωγον, πρὸ πάντων πῶς ἡγάπων.

ΕΡΡΙΚΟΙ ΜΥΡΖΕ

ΟΙ ΜΠΟΕΜ

ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΚΤΩΛΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

—Τὸ ἄρθρον δὲν εἶνε σαφῶς συντεταγμένον.
—Τὴν 27ην δὲν σημειοῦται τίποτε.
—Καλῶς! Ἰδοὺ ἡ οἰκονομία.
—Τὴν 28ην εἰς τὸν Βατίσταν, ἀπέναντι τῶν μισθῶν του, φρ. 6.

—Ἀ! τῶ α εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ Βατίστας δὲν ἔχει νὰ λάβῃ τίποτε. Πιθανὸν μάλιστα καὶ νὰ μᾶς ὀφείλει. Πέπει νὰ τὸ ἐξετάσωμεν.

—Τὴν 29. Δὲν εἶνε σημειωμένο τίποτε τὴν 29. Τὴν δαπάνην ἀντικατέστησε ἀρχὴ ἄρθρου ἐπὶ τῶν ἡθῶν.

—Τὴν 30. Ἀχ! εἴχαμε προσκεκλημένους. Ἐδαπα-νήσαμε πολλὰ. 30 φρ. καὶ 55 ἐκατοστά.

—Τὴν 31. Σήμερα ἔχομεν τριακοστὴν πρώτην καὶ δὲν ἔδαπανήσαμε ἀκόμη τίποτε. Βλέπετε, εἶπεν ὁ Μάρ-κελλος, ἐν συμπεράσματι, ὅτι ἐτιμήθησαν ἐπικρῶς οἱ λογαριασμοί. Τὸ σύνολον τῶν ἐξόδων δὲν ἀνέρχεται εἰς πεντακάσια φράγκα.

—Τότε θὰ μένῃ ὑπόλοιπον εἰς Ταμεῖον.

—Νὰ ἐξετάσωμεν! εἶπεν ὁ Μάρκελλος ἀνοίγων τὸ συρτάρι. Ὅχι! εἶπε, δὲν ἔμεινε πεντάρα. Μόνον μιὰ ἀ-ράχνη φαίνεται.

—Ἀράχνη, στενοχωρία, εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

—Ποῦ διάβολο ἐπῆγε τόσο χρήμα; ἐπανέλαβεν ὁ πλῆκτος ὁ Μάρκελλος πρὸ τοῦ κενοῦ ταμεῖου.

—Ἀπλούστατα—εἶπεν ὁ Ροδόλφος—τὰ πῆρε ὅλα ὁ Βατίστας.

—Στάσου καλῆ! ἀνεφώνησεν ὁ Μάρκελλος ἐρευνῶν τὸ συρτάρι ὅπου ἀντίκρυσεν ἕνα χαρτί. Ἀπόδειξις ἐνοι-κίου! ἀνεφώνησε.

—Μπα! Καὶ πῶς βρέθηκε ἐκεῖ! ἐφώνησεν ὁ Ροδόλ-φος.

—Καὶ μάλιστα ἐξωφλημένη, ἐπρόσθεσε ὁ Μάρκελ-λος. Ὅστε σὺ ἐπλήρωσες τὸν νοικοκύρη;

—Ἐγώ, ὅχι δὲ! εἶπεν ὁ Ροδόλφος.

—Πῶς ἔγινε λοιπόν...

—Σὲ βεβαίω...

—«Τὶ μυστήριον εἶνε αὐτό;» ἐτραγουδοῦσαν καὶ οἱ δύο ἐν χορῷ ἐπὶ τοῦ ἡχοῦ τῆς «Λευκῆς Κυρίας».

Ὁ Βατίστας, ποὺ ἀγαποῦσε τὴν μουσικὴν, ἔτρεξε εὐθὺς.

Ὁ Μάρκελλος τοῦ ἔδειξε τὴν ἀπόδειξιν.

—Μάλιστα! εἶπεν ὁ Βατίστας μὲ ἀδιαφορὰν ἐξέ-χασα νὰ σὰς τὸ πῶ. Ἐπέρασε τὸ πρῶτ' ὁ νοικοκύρης, ὅταν λείπετε σεις. Τὸν ἐξώφλησα λοιπὸν γιὰ νὰ μὴ κάμῃ τὸν κόπο νὰ ξαναπεράσῃ.

Καὶ π ὁ βορρὸς τὰ λεπτά;

Τὰ πῆρα ἀπὸ τὸ συρτάρι ποὺ ἦταν ἀνοικτό. Σκέ-φθηκα μάλιστα πῶς ἐπῆλθε τὸ ἀφίκατε ἀνοικτὸ καὶ εἶπα στὸ νοῦ μου: τ' ἀφεντικὰ μοῦ ξέχασαν νὰ μοῦ ποῦν σὰν φεύγαν: «Βατίστας, ὁ νοικοκύρης θὰ περάσῃ νὰ πάρῃ τὸ νοῦν, πλήρως τον.» Κ' ἔκαμα σὰν νὰ μὲ εἶχατε διατάξει...χωρὶς νὰ μὲ διατάξετε.

—Βατίστας, εἶπεν ὁ Μάρκελλος, ἀφοῖς ἀπὸ θυμὸν ἔκαμες ὑπερβάσιν τῶν διαταγῶν μας. Ἀπὸ σήμερον δὲν ἀνήκεις στήν ὑποχρέωσιν μας. Βατίστας, παρόδοσε μας τὴν στολὴν σου!

Ὁ Βατίστας ἀφῆρε τὸ μουσαμάδινον κασκέτο, ποὺ ἦτον ὅλη ἡ στολὴ του καὶ τὸ παρέδωκε στὸν Μάρκελ-λον.

—Τώρα μπορεῖς νὰ φύγῃς...εἶπεν ἐκεῖνος.

Ἡ (Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ

ΠΟΣΟΙ ΓΑΜΟΙ ΕΙΝΕ ΕΥΤΥΧΕΙΣ

ΤΑ ΤΡΑΓΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Ο Παρισινός ιατρός και ψυχολόγος δρ. Ζαμπώ, διευθυντής ψυχολογικού Ίνστιτούτου, είχε θέσει εις εαυτόν τὸν σκοπὸν νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸ ἐρώτημα, ἂν ὑπάρχουν τῶ ὄντι εὐτυχισμένοι γάμοι εἰς τὸ Παρίσι. Ὡς ἀποδεικνύεται ἤδη ἀπὸ ἓνα σύγγραμμά του ἐδημοσίευσεν ὁ Παρισινὸς ἐπιστήμων ἡ λύσις τοῦ προβλήματος δὲν ὑπῆρξεν εὐκόλος. Ὁ ἐξερευνητὴς αὐτὸς τῆς ἀγνώστου γῆς τοῦ γάμου συνέλεξε κατὰ πρῶτον ὅλας τὰς στατιστικὰς τῆς ἀστυνομίας ποὺ ἔχουν σχέσιν μὲ διενέξεις μεταξὺ συζύγων, ἀπὸ τῶν ἀπλουστερῶν περιπτώσεων, μέχρι τῶν πολυπλοκωτέρων ἀπὸ τῶν συζυγικῶν μικροκαυγάδων μέχρι τῶν ἐγκλημάτων. Ἐμελέτησεν ἐπίσης τὰς παντὸς εἰδὸς δικογραφίας σχετικὰς μὲ δίκας μεταξὺ συζύγων καὶ αὐτὰς διαζύγια κατὰ τὴν τελευταίαν διετίαν καὶ ἐπὶ πλέον ἔκαμε κατὰ ἄλλο. Ὡς ἄλλοτε ὁ Ἀρσὺν Ἐλ Ρασίδ, ὁ λευκὸς Καλίφης, μετρημένης εἰς ἐπαίτην διὰ τὴν γνώσιν τῆς ζωῆς καὶ τὰς ἀληθεῖς διαθέσεις καὶ σκέψεις τοῦ λαοῦ του, οὗτοι καὶ ὁ Παρισινὸς καθηγητὴς μετεμπίστη εἰς ὑπὲρ τὴν καὶ εἰς ἐργάτην τοῦ ἀεριοφωτός, διὰ νὰ ἡμπορέσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα σπῆτια καὶ νὰ διενεργήσῃ κατασκοπεύειαν. Εἰς πολλὰ σπῆτια ὑπὸ τὸ πόδι σχημα, ὅτι θὰ ἐπιδιώκωνε τοὺς μολυβδόσωλῆνας καὶ ἐν γένει τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ ἀεριοφωτός, παρέμενεν ἐπὶ ὥρας καὶ ἐπεδίωκε νὰ πιάσῃ διεξοδικὴν κοινοβέντα μὲ τὸ ὑπηρετικὸν προσωπὸν διὰ νὰ μάθῃ ὅλας τὰς λεπτομερείας τοῦ συζυγικοῦ βίου τῶν κυρίων.

Υστερὰ ἀπὸ κατασκοπεύειαν δύο ἐτῶν, ἐθεώρησεν ὅτι εἶχε συλλέξει ἄρκετὰ στοιχεῖα καὶ δημοσιεύσει τώρα τὴν πρώτην στατιστικὴν του περὶ συζυγικῆς εὐτυχίας τῶν Παρισινῶν ζευγῶν, μίαν στατιστικὴν, ἡ ὁποία ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸσας ἄλλας ποὺ ἔχουν γίνεαι ἐπὶ τοῦ ἰδίου ἀντικειμένου, δὲν ἀποτελεῖται ἀπὸ ξηροὺς ἀριθμοὺς καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀνάγνωσις τῆς δὲν εἶνε καθόλου πληκτικῆς.

Τὰ συμπεράσματα τοῦ δρος Ζαμπώ εἶνε ἐξαιρετικῶς θλιβερά. Εἰς τὸ σύγγραμμά του ὁ Παρισινὸς καθηγητὴς ἀναλύει περὶ τὰς 45.000 περιπτώσεις γάμων, περιπτώσεις πάσης φύσεως, ποὺ προέρχονται ἀπὸ κάθε κοινωνικὸν ἐπίπεδον, ἀπὸ τὰ ἀριστοκρατικὰ μέχρι τὰς προαστείων τοῦ Ἀγίου Γερμανοῦ, ἀπὸ τὰς μεσοκλασικὰς συναϊκὰς τοῦ Μονπαρνά, ἀπὸ τοὺς μικροὺς δρομάζους τοῦ Καρτιέ Λατέν.

Παρέχει ἐνδιαφερόντας πληροφορίας περὶ τῆς συζυγικῆς ζωῆς τῶν πλουσίων ποὺ κατοικοῦν εἰς τὴν λεωφόρον Ἡλυσίων Πεδίων καὶ εἰς τὰς ἐπαύλεις τοῦ Λάσους τῆς Βουλώνης, ἀφιερώνει δὲ ἰδιαίτερον κεφάλαιον εἰς τοὺς Ἑβραϊκοὺς γάμους.

Κατόπιν δὲ ἀσχολεῖται μὲ τὸν γάμον τῶν ξένων, ποὺ μεταβαίνουν εἰς τὸ Παρίσι ἀπὸ κάθε γωνίαν τῆς γῆς, ποὺ ἐγκαθίστανται ἐκεῖ καὶ νομφεύονται μὲ Παρισιάνες.

Πολὺ ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν οἱ ἀριθμοὶ ποὺ περιέχονται εἰς τὸ βιβλίον τοῦ δρος Ζαμπώ. Ἐκ τῶν 45.000 νομίμων γάμων ποὺ ἐμελέτησεν ὁ Παρισινὸς ψυχολόγος, οἱ 4.170 διελύθησαν διὰ τῆς νομίμου ὁδοῦ. Παρατηρεῖται δηλαδὴ ἀναλογία δέκα περὶ τοὺς τοὺς ἑκατόν. Ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν εἶνε πολὺ μεγάλος καὶ δὲν ὑπερβαίνει κατὰ πολὺ τὸ ποσοστὸν τῶν διαζυγίων ποὺ γίνονται εἰς τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς Μεγαλοπόλεις. Ἰδιαίτερον ἐντύπωση κἀνειν ἐπὶ τὸ γεγονός, ὅτι μεταξὺ τῶν 45.000 γάμων σημειοῦνται 1.130 περιπτώσεις καθ' ἃς αἱ γυναῖκες ἐγκατέλειψαν τὴν συζυγικὴν στέγην χωρὶς νὰ προηγηθῇ κανένας νόμιμος τύπος καὶ ἐξηφανίσθησαν διὰ παντὸς, ἐνῷ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ποὺ συμπεριφερόμεθα κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον, ἀνέρχεται εἰς 2.340. Οἱ δύο αὐτοὶ ἀριθμοὶ, λέγει ὁ καθηγητὴς Ζαμπώ, διαπιστοῦν ἓνα γεγονός. Ἐπὶ 13.000 περιπτώσεων, ὁ καθηγητὴς κατώρθωσε νὰ διαπιστώσῃ, τὸ μὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ἀστυνομικῆς στατιστικῆς τὸ δὲ ἐπὶ τῇ βάσει ἀκριτομυθίων τῶν ἐνοίκων ἢ τῶν γειτόνων, ὅτι ὁ γάμος ἀποτελεῖ ἓνα εἶδος μικροῦ ἐμφυλίου πολέμου, μὲ ἀντιπάλους τοὺς δύο συζύγους. Ἐπὶ πενήντα τοὶς ἑκατόν ἐπὶ τῶν περιπτώσεων αὐτῶν, οἱ σύζυγοι ἔφθανον μέχρι τῆς ἀστυνομίας.

Ἐπὶ 3.400 περιπτώσεων, ὁ καθηγητὴς Ζαμπώ ἐξηκοίβωσεν, ὅτι, ἂν καὶ παρέχουν τὴν ἐντύπωση εὐτυχίας, ἡ πραγματικότης δὲν ἀνταποκρίνεται πρὸς τὰ φαινόμενα.

Καὶ οὕτω, ἀφαιρουμένων ὅλων τῶν ἀνωτέρω, ὁ καθηγητὴς Ζαμπώ καταλήγει εἰς τὸ τραγικὸν συμπέρασμα ὅτι ἐπὶ 45.000 περιπτώσεων μόνον 127 γάμοι ἡμποροῦσαν μὲ ὀλίγην καλὴν θέλησιν νὰ χαρακτηρισθῶν ὡς εὐτυχεῖς. Εἰς τοὺς γάμους δηλαδὴ αὐτοὺς δὲν ἐσημειοῦντο σοβαροὶ συγκρούσεις μεταξὺ τῶν συζύγων. Ἐν τέλει μόνον ἐπὶ δέκα τοιῶν περιπτώσεων μῆσα εἰς τὰς 45.000, ἦτο δυνατόν νὰ δοθῇ ὁ χαρακτηρισμὸς, ὅτι ἦσαν ἀπο-

ΧΡΗΣΙΜΑ ΛΟΓΙΑ

ΣΘΕΝΟΣ

Δὲν εἶνε στρωμένος μὲ ρόδα ὁ δρόμος τῆς ζωῆς· ἀλλὰ καὶ ἂν ἦτο τί τὸ ὄφελος, ἀφοῦ ἔχουν τὰς ἀνάγκας τῶν καὶ τὰ ρόδα. Ὑφιστάμεθα καθ' ἡμέραν παθητικῶς ἢ παλαιομένον ἐνεργητικῶς—ἀναλόγως τῆς ἰδιοσυγκρασίας ἐκάστου—πρὸς χιλιάς δύο μικρὰς ἢ μεγάλας ἐνοχλήσεις, ἐναντιότητος, ἀνυχίας, πικρίας καὶ ἀπογοητεύσεις. Καὶ αὐτὰ εἶνε ἁπλῶς κεντήματα καρφίτσας, ἀπέναντι τῶν βαρυτέρων πληγμάτων τὰ ὅποια πολλάκις μᾶς φιλοδωρεῖ τὸ μοιραῖον καὶ τῶν ὁποίων ἡ θλιβερά μουσικὴ κλίμαξ ἀρχίζει ἀπὸ τὰ ὑλικά δυστυχήματα καὶ τελειώνει εἰς τὰς μεγάλας ἠθικὰς συμφορὰς καὶ εἰς τὴν μεγίστην ὅλων τὴν ἀπώλειαν ἀγαπημένου ὄντος. Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ νομιζόμενοι εὐτυχεῖς εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἴσως κατὰ τοῦτο μόνον εὐτυχεῖς ὅτι ἔχουν τὰ μέσα νὰ καλύπτουν τὰς πληγὰς τῶν ἀπὸ τὰ ἀδιάκριτα βλέμματα. Ἐναντίον τοῦ διαρκoῦς σχεδὸν καταγισμού αὐτοῦ τῶν ἀντιξίων περιστάσεων δύο πράγματα ἔχεις ν' ἀντιτάξῃς ὡς ἀμυναν, πρῶτον ὀλίγην φιλοσοφικὴν ἐγκαρτέρησιν καὶ δεύτερον πολλὴν καὶ ἔντονον ἀντίδρασιν ψυχικοῦ σθένους. Νὰ φιλοσοφήσῃς καὶ νὰ ὑπομείνῃς, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ νὰ ἀντιπαλαίσῃς. Ἡ πάλιν αὕτη κατὰ τῆς ὑπερέτερας βίας τοῦ μοιραίου, ἡ ἐνθυμίζουσα τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου εἶνε ἡ εὐγενεστέρα δόξα τῆς ἀνθρωπίνης θελήσεως καὶ οὐχὶ σπανίως ἀπολήγει εἰς περιφανὴ νίκην. Σοὺ συμβαίνει τι δυσάρεστον καὶ τὸ κρίνεις ὡς δυστυχίαν· μὴ βιάζεσαι νὰ ἀπελπισθῇς. Ἐν πρώτοις, ἀπεκλείετο, ἡ εἶχες καμμίαν ἐγγύησιν ὅτι τὸ δυστύχημα ἐκεῖνο δὲν ἡμποροῦσε νὰ εἶνε δεκαπλασίως χειρότερον ἀπὸ ὅ,τι σοῦ συνέβη ἢ ὅτι δὲν συνοδεύεται καὶ μὲ ἄλλα πολλά· Καὶ μόνον αὐτὸ ἂν σκεφθῇς εἶσαι ἤδη παρηγορημένος διότι σχετικῶς φθὴνὰ τὴν ἐργάτωσες. Ἐπειτα μόνον οἱ ποιητὰ καὶ οἱ ἐροτευμένοι προφέρουσι τὴν λέξιν· αἰώνιος εἰς τὸν κόσμον αὐτόν. Καὶ τὰ κακά, ὅπως καὶ τὰ καλὰ, ἔχουν ἄποτε ἓνα τέλος, παρέρχονται, ὁ μέγας ἱατρός ὅλων τῶν ἀνθρωπίνων δεινῶν, ὁ χρόνος, ἐπανορθώνει καὶ θεραπεύει τὰ πάντα, ἀκόμη καὶ τὴν σκληρότερον αἰμάσσουσαν πληγὴν τῆς καρδίας· μαθηματικῶς ἄλλως τε μία γραμμὴ δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε ἐπ' ἀπειρον κατιούσα, θ' ἀλλάξῃ κάποτε κατεύθυνσιν καὶ πρὸς τὴν ἀνιούσαν, ἀφοῦ πάντως ἡ ζωὴ εἶνε μία τεθλασμένη γραμμὴ. Ἀρκεῖ νὰ ἔχῃς ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ ἐγκαρτέρησιν ἀλλὰ πρὸ πάντων νὰ συγκρατήσῃς τὸ ἠθικόν σου ἀνέραϊον καὶ ν' ἀναπτύξῃς γενναίαν ἀντίδρασιν· εἶνε ἀδύνατον ἐπὶ τέλους νὰ μὴ ἐξέλθῃς νικητὴς τοῦ ἀγῶνος.

ΑΛΕΞ. Ι. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

Ἱατρὸς

ΦΤΕΡΑ ΣΤΟΝ ΑΝΕΜΟ

Θέλω νὰ ζήσω εὐτυχῆς

μὰ ἡ Μοῖρα δὲν ἀφίνει.

ἔπου ψαρεύω τὴ χαρὰ

αὐτὴ φερμάει χύνει.

Μὲς' τὴ φουρτούνα τῆς ζωῆς

χωρὶς τιμὸν πλέω.

Δὲν κλαίω πάντα ὅταν πονῶ,

ἀλλὰ πονῶ ὅταν κλαίω.

ΗΛ. ΟΙΚ.

λύτως εὐτυχεῖς. Ἐκ τῶν δέκα τοιῶν αὐτῶν γάμων, μὲ τοὺς ὁποίους ὁ καθηγητὴς Ζαμπώ ἀσχολεῖται διεξοδικώτερον, οἱ ἐννέα ἀφοροῦν εἰς μικροαστοὺς καὶ οἱ δύο εἶνε «καλλιτεχνικοί». Εἰς μίαν περιπτώσιν εὐτυχὸς γάμου, πρόκειται περὶ ἐνὸς καθηγητοῦ τοῦ γυμνασίου, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος εἶνε ἐπίσης καθηγήτρια. Καὶ μίαν τελευταίαν πληροφορία, ἀφορῶσα εἰς τὸν ἴδιον τὸν καθηγητὴν· ὁ ἐν λόγῳ στατιστικὸς καὶ ψυχολόγος εἶνε γεροντοπαλλήκαρος.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

Παν. Γ. Γιαννουδάκη. Τὰ ποιήματά σας «Νοσταλγία» καὶ Χρυσάρεμο ὄχι πετυχημένα, ἔχουν ἀτέλειες τις ὁποῖες μπορεῖτε νὰ τις διορθώσῃτε καὶ νὰ μᾶς τὰ ξαναστείλτε. Τὰ προηγούμενα ποὺ μᾶς στείλατε ἦταν καλλίτερα. Τὸ διήγημά σας «Ὁ γυρισμὸς» καλοῦται καὶ τὸ κρατοῦμε. Κ. Μάργκαραν. Τὸ ἄρθρο σας «Οἱ γονεῖς πρὸς νέας κατευθύνσεις» τα κρατοῦμε καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμε προσεχῶς. Καθὼς θὰ καταλάβατε σκοπὸς τοῦ περιοδικοῦ μᾶς εἶνε ν' ἀναδείξῃ καὶ νὰ ἐπιβάλλῃ στὴν κοινωνία μᾶς τοὺς χαρακτῆρας ποὺ γράφετε στὸ γράμμα σας. Καὶ ὄχι μονάχα αὐτό. Ἀλλὰ καὶ νὰ τοὺς διαμορφώσῃ καὶ τοὺς δώσῃ ὅλα τὰ ἠθικά στοιχεῖα. Θὰ δημοσιεύσωμε τὸ μέρος αὐτὸ τοῦ τόσον ὥραϊον γράμματός σας. Γ. Ι. Ἀμφυλοχιάδην. Δράμαν. Ἡ ἀνταπόκρισή σας δυστυχῶς ἔχασε τὴν ἐπικαιρότητά της. Μᾶς ἐλύπησε πολὺ ἡ ἀρρώστεια σας καὶ σὰς εὐχόμεθα καλὴν ἀνάρρωσιν. Ταχυδρομικῶς θὰ σὰς γράψῃ τὸ λογιστήριόν μας. Γιάννην Ντεγιάννην. Τὰ ποιήματά σας «Σπιτάκι» καὶ «Κυπαρισσία» μαρτυροῦν πῶς ἴσως μιά μέρα θὰ γράψετε καλὰ ποιήματα, ὅστεροὺν ὅμως πολὺ. Γι' αὐτὸ σὰς συμβουλευόμε νὰ ἐργασθῇτε ἀκόμη. Μὴ βιάζεσασθε νὰ δημοσιευθῇ ἡ παραγωγή σας. Εἶναι ἡ μόνη συμβουλή ποὺ μποροῦμε νὰ σὰς δώσωμε. Χρ. Σαββατόπουλον Νάουσα. Καλοῦται τὸ νέο σας ποίημα, ἀλλὰ βιασμένα γραμμένο, οὔτε τίτλο βάλατε ἀπὸ τὴ βία σας. Νὰ τὸ προσέξετε λιγάνι ἀκόμη καὶ νὰ μᾶς τὸ ξαναστείλτε. Κοσμᾶν Μπάφαν. Θὰ δημοσιευθῶν αἱ παροιμίαι σας μὲ τὴν σειρά τους. Καθὼς καὶ τὸ «μῆλο τῆς ἀγάπης» τὰ ἄλλα δὲν ἀξίζουν τὸν κόπο. Ἀριστοτέλην Νεστορίδην Ρέσον. Τὸ γράμμα σας διεβιάσθη στὸ Λογιστήριό μας καὶ θὰ σὰς γράψῃ ταχυδρομικῶς. Ἀρ. Παρασκευᾶν. Λειβάδι. Κρατοῦμε τις φωτογραφίες καὶ τις σημειώσεις σας, γιὰ νὰ δημοσιευθῶν ὅταν πρέπει. Κ. Δήμαν Κέρκυραν. Ἡ «Μελαγχολία» ὡς φαντασία εἶναι ὥραία, ἀλλὰ ὅ-

στερεῖ ἀπὸ γλωσσικῆς ἀπόψεως. Μεταχειρίζεσθε πάρα πολλὰ ἐπίθετα. Γιὰ νὰ γράψετε καλὰ πρέπει νὰ μὴ ἀποφεύγετε τις εἰκόνας ἀλλὰ τὰ ἐπίθετα. Τὸ ἐπίθετο τὸ χρησιμοποιοῦμε ὅταν θέλωμε νὰ παρουσιάσωμε μιά προηγούμενὴ μᾶς εἰκόνα. Γράφετε ἐλαφρότερα καὶ λίγο πεζότερα, ἅμα περάσουν μερικὰ χρόνια καὶ ἐξασηθεῖτε ὅσο πρέπει τότε ἀφίρνετε τὴ φαντασία σας νὰ δουλέψῃ ὅσο θέλει. Νικόλαον Μακαροῦναν Λυκότραφον. Τὰ ποιήματά σας καθολοκληρίαν. ἄτεχνα. Διαβάστε πολὺ, ἐργασθῇτε ὅσο μπορεῖτε περισσότερο, εἰσι μονάχα θὰ γράψετε μιά μέρα κατὰ καλὸ. Α. Κ. Ἀναστασόπουλον. Εἰς ἄλλην σελίδα δημοσιεύομεν τὴν ἀνταπόκρισί σας. Δεσπ. Παν. «Στιγμὲς Στιγμοῦλες μου» καλὸ καὶ θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν σειρά του. Ἄν θέλετε μᾶς γνωρίζετε τὴν διεύθυνσίν σας προκειμένου νὰ σὰς γράψωμε ταχυδρομικῶς. Μπαρμπεράκη. Τὸ γράμμα σας τὸ διαβιάσαμε στὸ λογιστήριό μας, γιὰ νὰ σὰς γράψῃ σχετικὰ. Σ. Μπακαῖρη. Τὰ διηγήματά σας «ὁ ἐρχομὸς τοῦ ξενιτευμένου» καὶ «ὁ πόνος τῆς νεότητος» ὄχι πετυχημένα. Κουρασθῇτε λιγάνι καὶ θὰ ἐπιτύχητε, γιὰτι ἔχετε μιά ξεχωριστὴ χάρι. Ἐχουν πολὲς ἀτέλειες εἶναι σὰν μιά δημοσιογραφικὴ εἰδήσι ξερῇ. Ἀντώνιον Ὀρφανόν. Τὸ κρατοῦμε τὸ χρονογράφημά σας νὰ τὸ δημοσιεύσωμε μὲ τὴν σειρά του. Στὰ προηγούμενα τεύχη κἀναμε τὴν δὴλωσιν, ὅτι πολλὰ ἐγκριθέντα ἔργα ἐχάθησαν εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς λόγω ἀκαταστασίας τοῦ ἀποχωρήσαντος προσωπικοῦ μᾶς, ἴσως μέσα νὰ ἦταν καὶ τὸ δικό σας τώρα ποὺ ἀντεκατεστάθη ὅλο τὸ προηγούμενον προσωπικόν μᾶς μᾶς τὰ ξαναστέλνῃτε. Γι' αὐτὸ σὰς ζητοῦμε χίλιες φορές συγγνώμην. Βέτην Πούλου. Πικρὲς ἀλήθειες· καὶ ὁ «Μπεκρὴς» καλοῦται καὶ θὰ δημοσιευθῶν μὲ τὴν σειρά τους. Μήπως ὅμως συνέγραψε τὸ «Γέρο Μπεκρὴ» ὁ ἅγιος Πέτρος; τί λέτε;

ΜΕΤΑΣΦΑ
ΥΦΑΣΜΑΤΑ
BOMBYE
ΚΡΕΠ-ΝΤΕ-ΣΙΝ
ΖΟΡΖΕΤΤ
ΚΡΕΠ ΣΑΤΕΝ
ΚΡΕΠ ΜΑΡΟΚΕΝ
ΦΟΥΛΑΡ
TOILE DE SOIE
ΣΒΟΛΟΠΕΛΟΣ
Κ ΚΥΤΡΟΜΠΗΣ
ΕΡΜΟΝ 52 ΑΘΗΝΑΙ
Εὐρίσκονται
εἰς τὰ καλύτερα
Καταστήματα

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΑ
"ΚΡΟΝΟΣ"
ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ
ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ
ΣΥΝΤΗΡΗΣΕΙΣ
ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΝ
ΠΙΕΣΤΗΡΙΟΝ
ΕΠΙΣΚΕΥΑΙ
ΤΩΝ ΓΕΝΕΙΩΝ
ΤΩΝ ΜΗΧΑΝΩΝ
ΚΑΤΕΡΓΑΣΙΑΣ
ΧΑΡΤΟΥ
Δ.Κ.Χ.
Στερεότης-Εὐσθηνία-Βαχύτης
ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Κ. ΧΡΥΣΟΧΟΟΣ
ΑΣΦΑΤΩΝ 29
ΑΘΗΝΑΙ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΔΡΟΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΥΠΟΔΙΟΙΚΗΤΗΣ
ΑΛΕΞ. ΚΟΡΥΖΗΣ

ΕΔΡΑ - ΑΘΗΝΑΙ
ΜΕ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ
ΔΙΑΚΛΑΔΩΣΙΝ
ΜΕ ΔΙΕΘΝΕΙΣ ΚΥΡΟΣ
ΜΕ ΑΝΕΠΙΛΗΠΤΟΝ
ΔΙΕΞΑΓΩΓΗΝ ΤΩΝ
ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ

Ο ΠΕΛΟΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΒΡΑΧΟΣ
Ο ΑΚΛΟΝΗΤΟΣ ΑΠΟ ΠΑΣΑΝ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗΝ ΘΥΕΛΛΑΝ
ΜΕ ΕΘΝΙΚΩΤΑΤΗΝ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΠΟΣΤΟΛΗΝ ΤΟΥ
ΕΙΣ ΟΝ, ΩΣ ΕΙΣ ΑΓΚΥΡΑΝ ΣΩΤΗΡΙΑΣ ΠΡΟΣΤΡΕΧΟΥΝ ΤΟ
ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ Η ΧΩΡΑ ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΔΥΣΧΕΡΗ ΑΥΤΩΝ ΟΙΚΟΝ. ΣΤΙΓΜΗΝ

